

SEVGI

dünyası

SAYI: 1:2944 2002/03 FİYATI: 1.500.000

HERKES NE DER ?

Dr. Refet Kayserilioğlu

DURUMDAN GÖREV ÇIKARMAK

Güngör Özyiğit

DÜŞÜNCE, DUA

Özenç Kayserilioğlu

ACININ ZEVKİNİ HAYKIRMAK

Nadide Kılıç

SILVER BIRCH ÖĞRETİLERİ

Çeviren: Akar Doğangün

SEVGİ

dünyası

Aylık Kültürel
ve Siyasi Dergi

Cilt: 34
MART 2002
Sayı: 399

SEVGİ YAYINLARI
TİC. LTD. ŞTİ.
adına

Sahibi ve Genel Yayın
Müdürü
Dr. Refet Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar,
Özenç Kayserilioğlu
Hale Ürkmezgil

Halkla İlişkiler Müdürü:
Tülin Özyiğit

Haberleşme Sorumlusu
Kâzım Erdemoğlu
250 42 42

Okur - Abone İlişkileri

Kâzım Erdemoğlu
252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No. 4/5
80090 Taksim/İSTANBUL
Tel: (0212) 250. 42. 42.

Yazışma Adresi:
SEVGİ DÜNYASI
P.K.471-Beyoğlu; 80090

İSTANBUL

Mizampaj ve
Teknik Danışman
Hale Ürkmezgil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı
Anka Basım
0212 629 01 83

Fiyatı: 1.500.000 TL
Yıllık Abone:
18.000.000TL.
Yurt Dışı:25.000.000 TL.

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sevgili Dostlar	
Dr. Refet Kayserilioğlu	1
Herkes Ne Der?	
Dr. Refet Kayserilioğlu	2
Esinler	
Olgay Göksel	9
Durumdan Görev Çıkarmak	
Güngör Özyiğit	10
Acının Zevkini Haykırmak	
Nadide Kılıç	14
Kendime Mektuplar	
Nelda Bayraktar	18
Silver Birch Öğretileri	
Çev: Acar Doğançın	20
İnternette Öyküler	24
Düşünce, Dua	
Özenç Kayserilioğlu	26
İki Yaşam Arasında	
Çev: Acar Doğançın	30
İşığın Hazinesi	
Çev: Nelda Bayraktar	37
Bazı İnsanlar Vardır	
Zehra İskender	41
Kitaplık	45
Hayatımız Mizah	
Güngör Özyiğit	46

Değerli yazarımız Güngör Özyiğit eşinin rahatsızlığı nedeniyle "*Ayin Dosyası*" yazılarına bir süre ara vermek zorunda kalmıştır.

Sevgili Dostlar

Einstein, S.Freud'a yazdığı bir mektupta: "Siz insanı iyi tanıyorsunuz. İnsanlık için gelecekte bir umut var mı? İnsanlar ileride barış içinde yaşayabilecekler mi?" diye soruyor. Freud'un bu soruya verdiği cevap çok karamsar ve ümitsiz oluyor: "İnsanda bulunan ölüm ve yıkıcılık içgüdü, bunu imkânsız kılar"

Yani insanlar o içgüdülerinin esiri olarak kıyamete kadar kavga edecekler, yıkacaklar, öldürecekler, ne yapsalar bu kavga, bu öldürme dünyadan kalkmayacak, demek istiyor. Biz bu düşüncede değiliz. Freud'un ve onun gibi insanı yalnızca maddeden ibaret görenlerin böyle karamsarlığa kapılmaları çok doğaldır. İnsanın bir ruhu yoksa, hayat bu dünyada başlayıp, bu dünyada bitiyorsa, her şey madde ise ve maddesel etkileşmelerle oluşuyor ve gelişiyor ise böyle çok yanlış sonuçlara varmak kaçınılmaz olur. Biz biliyoruz ve bu dergide yıllardır gösteriyoruz ki, insan bir ruh sahibidir. Aslında "ben" dediğimiz o ruh yönümüzdür. Beden ise dünyada giyip, dünyada çıkardığımız bir elbisemizdir. İnsan dünyada olgunlaşmak, ruhen yükselmek için bulunuyor. İyi, doğru, çalışkan, bilgili, seven olmak için, eksiklerinden ve yanlışlarından kurtulmak için çeşitli, acı, tatlı olaylar içinde yoğruluyor. Ama sonunda üstün insan oluyor, ilkel eğilimlerinden, kötülüklerinden kurtuluyor. Başkalarına hizmet için, yardım için her fedakârlığı ve sıkıntıyı göze alan hayırlı bir kişi oluyor. Dünyada böyle kişiler varsa, ki şüphesiz var, öyleyse insan arınıyor ve yükseliyor demektir. Bir kişi arınıp yükselebiliyorsa, herkes yükselebilecek demektir.

İnsandan ümit kesmeye hakkımız yok. Hepimizi Sevgisinden Vareden de insandan ümidini kesmediği için ve onun yükseleceğini, arınacağını bildiği için gülyüzlüler, haberciler kanalıyla sürekli doğru yolu gösteren bilgiler ve rehberler gönderip duruyor. Hepimize düşen görev, insandan ümit kesmeden, insanı severek, hoşgörerek, insana sabrederek onu hayra, insanlığa, iyiliğe ve sevgiye çekmeye çalışmaktır. Bir de bugüne, bu zamana, bugünün bilgili insanına göre hazır!anıp gönderilmiş olan yeni yol gösterici bilgileri yaymak ve benimsemektir.

En derin sevgilerimle
Dr. Refet Kayserilioğlu

Herkes Ne Der?

DR. REFET KAYSERİLIOĞLU

Başkalarının dediklerine önem veren ve kendilerini herkesin söylediklerine tutsak yapan kişilerin bu yazıyı mutlaka okumaları gereklidir.

AĞANIN KARISI

Kocası ölen ve genç yaşta dul kalan ağanın karısı bir süre ne yapacağını şaşırır. Çiftliğin işlerini yalnız başına çevirmesi imkânsız. Dışardan birisiyle evlense çiftliği bilmeyen bir yabancı her şeyi bozabilir. Ufukta da öyle bir talip yok. Genç ve bekâr bir kâhyası var; hoşuna da gidiyor, bütün işleri çeviren de o. Ama kâhyasıyla evlenirse herkes ne der? Hiç koskoca ağanın karısı kâhyasıyla evlenir mi? “Olacak iş mi bu!” demezler mi?

Böylece düşünürken aklına bir deneme gelir. Kâhyasını çağırır denemesini uygulamaya koyar. Kâhyaya der ki: “Bu sabah bütün yol kenarındaki ahırların toprak damlarını sapanla süreceksin, altını üstüne getireceksin!..”

Kâhya şaşkınlıktan açılmış gözlerle hanıma bakarak: “Aman hanımefendi!” der “Toprak dam hiç sapanla sürülür mü? Biz yağmur geçmesin diye aksine toprak damı yumakla pekiştiririz.” Hanım kesin bir tavırla kâhyanın sözünü keser: “Bu mülkün sa-hibi bensem, ne emredersem o yapılacak. Başkası ne dermiş bir görelim.”

Kâhya bu kesin emir karşısında boynu bükük çıkar ve damları sapanla

sürmeye, altını üstüne getirmeye başlar. Yoldan geçen komşular kâhyaya seslenirler. “Ülen Mehmet aklını mı oynattın? Hiç toprak dam sapanla sürülür mü? Bir yağmur yağsa nice olur haliniz?” Mehmet omuz silkererek cevap verir: “ne yapayım, ben emir kuluyum, ağanın hanımı emretti, ben de sürüyorum.” Bütün halk gülüşmeye, bazıları da ağa hanımına acımaya başlar. “Kocası öldü, zahir kadının aklına vurdu. Kadın delirdi” diye söyleşirler.

Akşam üzeri hanım kâhyayı çağırır! “Bu akşam kahveye gideceksin, benim hakkımda ne söyleniyor, bunları dinleyeceksin, onlardan görünerek konuşmalarına katılacaksın, sonra konuşulanları gelip

bana bildireceksin” diye buyruk verir.

Kâhya kahveye girer girmez bir bağırış, bir kahkaha kopar. “Ee, Mehmet söyle bakalım senin hanım keçileri nasıl kaçırdı?” Her kafadan bir ses, her ağızdan bir söz çıkar, gülmeler, acımalar ve şamatalarla dolu bir dedikodu curcunası akşam boyunca sürer. Kâhya gelir, hanıma durumu rapor eder: “Bütün konuşulanlar, sizin hakkınızdaydı. Başka bir söz edilmedi. Hep sizi çekiştirdiler,

Kâhya kahveye girer girmez
bir bağırış, bir kahkaha
kopar. “Ee, Mehmet söyle
bakalım senin hanım keçileri
nasıl kaçırdı?” Her kafadan
bir ses, her ağızdan bir söz
çıkır, gülmeler, acımalar ve
şamatalarla dolu bir
dedikodu curcunası akşam
boyunca sürer.

hep sizi eleştirdiler.” Ağa hanımı emir eder: “Yarın akşam ve daha sonraki akşamlar da gideceksin. Konuşulanları bana bildireceksin” der. Kâhya ikinci akşam da bu konunun konuşulduğunu ama araya başka konuların da girdiğini bildirir. Üçüncü akşam bu konu daha az konuşulur. Dördüncü akşam ise bir kere bu konudan bahsedilir. Olay güncelliğini yitirmiş, artık ilgi çekmez olmuştur. Ağa hanımı bu durumu görünce kâhyaya sorar:

“Mehmet efendi beni beğeniyor musun?” Kâhya: “Aman hanımefendi, beğenmemek ne haddimize” der. Hanım “Yok o anlamda söylemedim. Beni kadın olarak beğeniyor musun ve benimle evlenmeyi düşünebilir misin?” Kâhya şaşırır, sevinir, ne diyeceğini bilemez. Sonra kendini toparlar ve “Bu benim için bulunmaz bir nimet. Ama herkes ne der? Koskoca ağanın hanımı kâhyasıyla...” Hanım kâhyanın sözünü keser: “Ne derlerse derler, dört gün söylerler. Ondan sonra da buna alışırlar.” Akıllı kadın halkın tepkisini ölçtükten sonra planını böylece uygular.

ÇEVRENİN BASKISINDA EZİLENLER

Anadolu'nun küçük bir kazasından gelen bir hastam vardı. Cici ve güzel bir

kız olduğu halde, herkesin kendisine kötü demesinden, çirkin demesinden korkuyordu. Evde her şeye karışan, her şeyi kötüleyen ceberut bir babaanne vardı. Küçüklükten beri her yaptığını tenkit etmiş, devamlı onu ve kardeşlerini kötülemiş, suçlamıştı. Artık insan içine çıkamıyordu. Devamlı başı dönüyor, elleri ve vücudu titriyor, kalbi çarpıyor, ne söyleyeceğini şaşırıyordu. Liseyi bitirmiş

bir bankaya memur olmuştu. Ama orada da kimseye sokulamıyor, kendisini değersiz çirkin ve suçlu buluyordu. Hiçbir makyaj yapamıyor, “küçük yer, herkes ne der? Babaannem yine en ağır, en çirkin suçlamaları yapar” diye korkuyordu. Yaşamının tadı ve anlamı kalmamıştı onun için, bana tedaviye geldiğinde.

Yavaş yavaş onun kendine güvenini

kazandırmaya çalıştım. Hipnotizma içinde yaptığım telkinlerle kendisini kendisine tanıtmaya ve sevdirmeye başladım. Bir yandan da bu duruma sebep olan etkenleri araştırmaya koyuldum. Evde annesi çok iyi idi, babası iyi idi ve onu çok seviyorlardı. Fakat babaannesi bir felâketti. Babasının yanında gayet iyi görünüyordu ama babası yokken annesine de kardeşlerine de etmediğini bırakmıyordu. Kaç kereler onun “çok yiyorsun, lokmayı

çok aldın, obur kız” suçlamaları yüzünden ağlayarak sofradan kalkmış, yemeği yarıda bırakmıştı. Babasının başka da evlâdı olmadığı için babaanne onlarla kalmak zorunda idi. Tedavi esnasında İstanbul’da bulunurken bile sofrada babaannesinden bahis edilse başı dönmeye ve midesi bulanmaya başlıyordu ve sofradan kalkıyordu. Tam bir çaresizlik içinde idi. Ona karşı gelse babası ve çevresi ne derdi? Evden nereye çıkıp gidebilirdi? Bu hastalıktan nasıl kurtulacaktı? Kızcağz babaannenin etkisiyle kötü bir şartlanmaya girmişti. Hem kendine güvenini yitirmiş, hem çevreden ürker olmuş, hem de vücudunda çarpıntı, titreme ve başdönmesi gibi organik hastalıklar oluşmuştu. Uzun uğraşmalar sonucu, ondaki bu kötü şartlanmayı kırabilmiş, sonra da babaannesinin sözlerini asla önemsememesini salık vermiştim. Gereken yerde, ağlayıp içine atacağına, hakkını savunmasını, kibarlıkla gereken cevabı vermesini söyledim.

Öylece kendini buldu, kilo aldı, başdönmeleri, titremeleri ve çarpıntıları geçti. Kendini sevmeye, kendisinin de bir değer olduğunu anlamaya, haksız suçlamaları hemen cevaplamaya ve asla önemsememeye alıştı.

KISIR DÖNGÜ

Küçük şehirlerde daha çok kendini hissettiren çevre baskısı, bazen misalimizdeki gibi hastalıklara yol açabiliyor, çoğu kez de insanlarımızın mutsuzluğunun kendine güvensizliğin ve birçok dert ve üzüntülerin baş sebebi oluyor. Yanlış bir takım âdetler ve düşüncüler baskıların çeşitlerini doğuruyor. Kimisi giyimi, kimisi konuşması, kimisi yürüyüşü

dolayısıyla eleştirilere uğruyor. Herkes en doğruyu kendinin bildiğini sanıyor.

Çok kötü bir hastalık da, herkes başkalarını kötüleyerek kendi üstünlüğünü ortaya koymak istiyor. Dedikoduların, çekiştirmelerin temel nedeni bu hastalıktır. Başkasını hor tutarak yükselmek istiyorlar. Halbuki başkasını hor tutan kendini alçandır. Ama bunu

bilmeyen çoğunluk birbirini kötüleyerek, suçlayarak ve çekiştirerek başkalarından daha üstün olduklarını ortaya koymak istiyorlar. Bu iş herkesin kendisinden başkasını küçük ve değersiz görmesine ve gizli bir düşmanlığa yol açıyor. Böyle bir ortamda içten bir sevgiyi bulmak elbette imkânsız olmaktadır.

Birbirini sevmeyen ve gizli düşman olan kişilerin kurdukları küçük ve büyük birliktelik de yalnız çıkar hesaplarına

Kızcağz babaannenin etkisiyle kötü bir şartlanmaya girmişti. Hem kendine güvenini yitirmiş, hem çevreden ürker olmuş, hem de vücudunda çarpıntı, titreme ve başdönmesi gibi organik hastalıklar oluşmuştu.

dayanıyor. Seviyorum diyen aslında kendi gönlünü ve kendi isteklerini seviyor. Gönlüne göre davranana iyi diyor, isteklerini yerine getireni seviyorum diyor. Bugün iyi dediğine yarın kötü deyişler bundandır işte.

Bu ortamda yetişen gençler de başkalarını kötülüyorlar. Onlar da kendinden sonra gelenleri azarlamayı, baskıda tutmayı, kötü davranmayı üstünlük gereği sayıyorlar. Böylece kendi küçüklük duygularını, yanlış terbiye sonucu edindikleri yanlış tutum ve davranışları evlâtlarına da aşıyorlar. Bu nesilden nesile aktarılan kötü tutumlar zincirini kırmamanın bir yolu yok mudur? Birbirini kötüleyerek hep birlikte alçalan ve küçülen kişilere bu bilgisizliklerini ve bu yanlışlarını nasıl öğreteceğiz?

DEDİKODULARI ÖNEMSEMEK

Bir ahbabımın çok akıllı bir kızı var. O, dedikodulara aldırmanın çok kolay bir yolunu bulmuştu. Birisi kendisi için yapılan bir dedikoduyu nakledince: “Ona soran oldu mu?” diye kestirip atıyordu. “Falanca kişi senin için şöyle dedi veya şöyle düşünüyor” dendi mi cevabı hazırdı: “Ona soran oldu mu?”. Böylece asla kendini savunmaya gerek duymuyordu.

Neden siz de hakkınızda dedikodu edenler için aynı şeyi söylemiyorsunuz: “Ona soran oldu mu? Ben kendimin ne olduğunu biliyorum. Başkasının dedikodusuyla mı tanıyacağım!” deyiverseniz çok rahatlırsınız. Böylece hem dedikoduya önem vermediğinizi, güçlü bir kişi olduğunuzu ortaya koymuş olursunuz, hem arada lâf taşıyanı en güzel şekilde cevaplırsınız, hem de hakkınızdaki dedikoduların sizi üzmesine meydan vermemiş olursunuz.

Dedikodulara cevap yetiştirmeye çalışmak insanı hem üzer, hem dedikoduların artmasına yol açar, hem de insanı haklı çıkarmaz ve kimseyi susturmaz. En güzeli onları önemsememek, üzerinde durmamak ve asla cevaplamamaya çalışmaktır. Bana, birisi hakkımdaki dedikoduları aktarın-

ca genellikle gü-ümserim ve “herkes gönlünce düşünmekte ve konuşmakta serbesttir” derim. Sizi aslında beğenen, hatta kendinden üstün bir yanınızı gören, ama bunu hazmedemeyen kıskanç kişilerin dedikodusunu önleyemezsiniz. Ne yaparsanız onlar yine konuşacaktır. Konuşması aslında kendi kişiliğini ve gururunu koruma tepkisidir. Siz bunu bilerek, onları hoş görünüz. “Benim için bunu nasıl söylerler, bu ne iftiradır, bu

nasıl utanmazca ve vicdansızca bir yalandır” diyerek kızmanız size bir şey kazandırmaz. Aksine sizi üzer, sinirlerinizi ve huzurunuzu bozar.

Mevlâna için ileri geri laf etmişler bu sevdiklerince ona iletilmiş “Aman ne güzel” demiş Mevlâna “benim daha ne kusurlarım ve eksiklerim var. Onların yanında bu söyledikleri çok küçük kalır.”

Mevlâna yükseldikçe daha yüksekleri gören ve onlara göre küçüklüğünü, eksiklerinin çokluğunu anlayan kişi idi. O kendisini özeleştiri masasına yatırıp tek tek eksik ve noksanlarını, hata ve sevaplarını gören ve onlardan kurtulmak için ümitsizliğe düşmeden çaba harcayan kişi idi. O sebepten başkalarının dedikoduları ona çok önemsiz gelir. Siz de o ulu kişilere benzemeye çalışacaksınız. Onlar insanları özendiren güzel örneklerdir.

HERKES DAVRANIŞINI KENDİ AKLINA UYDURMALIDIR

Davranışlarınızı kendi aklınıza, kendi vicdanınıza ve kendi prensiplerinize uydurursanız en doğru işi yapmış olursunuz. Herkes kendi davranışlarından kendisi sorumludur. Herkes kendi akli ve vicdanı ve bilgisi oranında sorumlu olur.

Bir çocuk kendi bilgisi ve akli oranında sorumlu, bir büyük de kendi bilgisince sorumlu olur. Kanunlar insanları bir tutarsa da İlâhi düzen herkesi bir tutmaz. Herkesi kendi bilgisinin, aklının ve vicdanının yüksekliği nispetinde ve onlara uyduğu nispette ödüllendirir, onlara uymadığı nispette de suçlar ve cezalandırır. Bir savaşta bir askerın ödülü ve suçu ile bir kumandanın ödülü ve suçu aynı oranda değildir.

Bir çocuk kendi bilgisi ve akli oranında sorumlu, bir büyük de kendi bilgisince sorumlu olur.
Kanunlar insanları bir tutarsa da İlâhi düzen herkesi bir tutmaz.
Herkesi kendi bilgisinin, aklının ve vicdanının yüksekliği nispetinde ve onlara uyduğu nispette ödüllendirir, onlara uymadığı nispette de suçlar ve cezalandırır.

İşte bu sebepten siz kendi aklınıza, kendi doğru bildiklerinize ve kendi vicdanınıza uymalısınız. Sizin doğru bildiklerinizle başkalarının ve çevrenin doğru bildikleri çatışsa siz yine kendinizinkini tercih edeceksiniz, ama çevreye ve kanunlara karşı suçlu duruma düşmemek için dıştan onlara uyar görünceksiniz. Çünkü belki siz çevrenizden çok

ileri bir düzeydesiniz, aslında onların size ayak uydurması gerekir. Sizin onların seviyesine inmeniz gerilemek olur.

Öyleyse başkalarının ne dediğiyle fazla ilgilenmeyiniz. Hareketlerinizi kendi aklınıza kendi vicdanınıza ve kendi bilgilerinize uydurunuz. Elbette temel prensip beş basamağa uymak ve kimseye zarar vermemek olmalıdır. En doğru davranışlarınızı, sizin için hak olan en doğru şeyleri herkes ne der diye korkarak

yapmaktan vazgeçerseniz, hem kendinizi boş yere üzmüş, hem de yükselmenizi, olgunlaşmanızı frenlemiş olursunuz.

Tanıdığım güzel bir hanım vardı. Çok güzel bir vücudu olduğu halde herkes ne der diye pantolon giymeye çekiniyordu. Kalçasını büyük bulacaklar, çirkin bulacaklar, onu ayıplayacaklar diye endişe ediyordu. Ama giderek pantolon giymek onun için basit bir istek olmaktan çıktı, yapılması mutlaka gerekli bir tutku haline geldi. Yapamadıkça da üzüntüsü arttı, küçüklük duyguları gelişti, başka yönlerden kendisini suçlar oldu. Benim tavsiyelerimle birkaç kez onu pantolon giymeye zorlayan kocası onu bu dertten kurtarıverdi.

Her yönüyle mükemmel erkek olan bir delikanlı tanıyorum. Yıllar önce bir

arkadaşı şaka olsun diye ona: “Nedir böyle kız gibi davranıyorsun!” demiş. Bu söz günler, aylar ve hatta yıllar boyu onun üzülmesine, gözyaşı dökmesine kendi erkekliğinden kuşulanmasına yol açmış. “Ben tam erkek değil miyim? Erkekliğimde bir noksanlık mı var?” diye dert çekmiş. Uyguladığım hipnoz tedavisiyle onu tam ve noksansız bir erkek olduğuna inandırınca da dünya onun için cennet olmuştu. Çevremizdeki kişilere kötü söz söylememeye, şaka için dahi başkalarını küçük düşürmemeye dikkat etmeliyiz.

Başkalarından size gelecek zararları önlemek için de, herkes ne derse der, ben bildiğimi yaparım demeye kendinizi alıştırmanız; bu sizin değişmez prensibiniz olursa rahat edersiniz.

---

e s i n l e r

Papağana her ne kadar öğretsen de lisan
Sözü benzese bile, özü olmaz insan

* * *

Yolunca giden hedefine ulaşır
Acele edenin eteğine ayağı dolaşır

* * *

Ne diye dolanır bu gönül yana yana
Sevgiliye sor sen onu, sorma bana

* * *

Ölmek neyse de, yaşlanıp olmasaydık harap
Yok mudur bunun bir çaresi ya Rab!

* * *

Bırak başkasını, sana sensin en yakın yar
Umudu kes gayrıdan, sana senden fayda var

* * *

Akıl ve hüner eyleme geçer de esere bürünür
İşi ayna olur insana, kişi asıl orda görünür

* * *

İnsanı pişiren bir ocaktır bu alem
Kokteyl misali, birbirine karışır zevkle elem

* * *

Yüzünde gülücükler açardı hep çiçek yerine
Serin sularda yıkanırdı ellerim ellerinde
Gözün ki dinlendiren bir gül yeşilcesine
Serin sularda yıkanırdı ellerim ellerinde

---

o l g a y g ö k s e l

Durumdan Görev Çıkarmak

Güngör Özyiğit, Psikolog

On sekiz aylık bebekken annesiyle babası boşanırlar. Annesi yatılı hizmetçilik yapmak zorunda kaldığı için, bebeğini bir ailenin yanına bırakır. Bebek evi yadırgar ve üç hafta hiç durmaksızın ağlar. Aile daha fazla dayanamayarak bebeği annesine geri verir. Anne de başka bir iş bulmak durumunda kalır. Şimdi yetişkin bir kadın olan Louise Hay'ın, yaşadığı o bebeklik döneminden aklında kalan yeterince sevgi ve ilgi görmediğidir. Sonra annesi biriyle evlenir. Şiddetin en iyi terbiye sistemi olduğunu sanan bu Alman üvey babadan, hemen her gün dayak yer.

Beş yaşında bir kız çocuğu iken alkolik bir komşunun tecavüzüne uğrar. O yaşta doktora kızlık muayenesine gider. Tecavüzcü adam on beş yıl hapse mahkûm olur. Üvey baba sürekli olarak küçük kızı suçlar ve "Suç sende. Kuyruk sallamasaydın bu olmazdı" der. Zavallı kız, yıllarca, adamın hapisten çıkıp, onu cezalandıracağı korkusuyla yaşar.

Fiziksel ve cinsel tacizle geçen çocukluğu özgüvenini yerle bir eder. Değersiz biri olduğu düşüncesini iyice benimser. Ve bunu hayatına da yansıtır.

İlkokul dördüncü sınıfta, okulda verilen bir pasta partisinde, hayatında hiç pasta yemediğini farkeder. Sınıfındaki öğrencilerden üstü başı dökülen bir tek odur. Kendini bu partiye ve pasta yemeye lâıyk görmez. Ve o kadar arkalarda, kuytulara kalır ki, ona sıra geldiğinde pasta bitmiş olur. Sonradan söz konusu olayı şöyle değerlendirir Louise Hay: "Kendi hakkımda onaylanmış inancım "değersiz" olduğumdu. Hiçbir şeyi hak

etmeyecek kadar değersizdim. İşte bu inancım beni pastasız bırakmıştı. Herkes benden önce geliyordu. Hep sıraların, kuyrukların sonunda yer alıyordum. Bu benim düşünce ve inanç kalıbımdı. Ve yaşadıklarım da sadece inançlarımın bir aynasıydı."

On beş yaşına geldiğinde Louise Hay, cinsel tacizlere daha fazla dayanamaz. Evden de, okuldan da kaçır. Garson olarak bir yerde çalışır. Sevgi ve sevecenliğe aç olduğundan ve özdeğerden de yoksun bulunduğundan, ona yakınlık gösteren herkese bedenini sunar. Öylece on altı yaşında bir kız bebek doğurur. Ona bakamayacağı için, çocuksuz bir aileye vermek zorunda kalır. Anne olmanın sevinciyle onurlanacak yerde bunun suçluluğunu, utancını ve bebeğini kaybetmenin acısını yaşar.

Bir aylığına Chicago'daki bir kız arkadaşına kalmaya giden Hay, otuz yıl sonra geri döner. Burada geçen yıllarda, çocukluğundaki yaşadığı şiddet ve değersizlik duygusuyla, hep kötü davranan, şiddet uygulayan, döven ve söven, onu aşağılayan erkekleri kendine çeker.

Hayatının geri kalan kısmını da sürekli erkeklerden yakınlıkla geçirebilirdi. Ne var ki olumlu düşünce öğretisiyle karşılaşması, yaşamında olumlu bir değişikliğe yol açar. Öğrendiklerini benimseyip uyguladıkça kendine olan güveni artar. Kendi değerinin farkına varır. Bununla birlikte kaba-saba erkekler kaybolur. Bilinçaltındaki "kullanılmayı, şiddeti hak ediyorum" inancının değişmesiyle birlikte, yaşam çizgisi de değişir.

Kadınları döven erkeklerle onun yaşam çizgisi artık çakışmaz.

Chicago'dan New York'a geçen Louise Hay, orada manken olur. Ama güzel olduğunu hâlâ tam olarak kabul edemez. Kendinde sürekli kusur arar. Uzun yıllar moda endüstrisinde çalışır. Derken, çok kültürlü bir İngiliz centilmeniyle tanışıp evlenir. Birlikte dünyayı dolaşırlar. Kral ve kraliçelerle tanışırlar. Beyaz Saray'da yemek bile yerler.

Hem manken hem de harika, saygın bir erkeğin eşi olduğu halde, yine de özdeğerine ilişkin duygusu yeterli değildir.

Evliliğinin ondördüncü yılında eşi boşanmak istediğini, başka birini sevdiğini söyler. Louise Hay, yıkılır. Yine kendine döner, iç dünyası üzerinde çalışmaya başlar.

New York'ta Dini Bilim Kilisesinin metafizik toplantılarına katılır. Artık moda dünyası ve güzellik, eskisi kadar çekici gelmemeye başlar. Liseyi bitiremediği halde, olağanüstü bir bilgi susuzluğuyla metafizik ve insanın kendini iyileştirme gücüyle ilgili ne bulursa yutarcasına okur. O arada Transandantal Meditasyon öğretmeni de olur. Kilise ve sosyal etkinliklerde etkin bir biçimde yer alır. Toplantılarda konuşmaktan, iyileştirme teknikleri uygulamaya kadar her işe soyunur. Sonunda bu çalışmalar mesleğe dönüşür. Yaptığı iyileştirme çalışmalarından esinlenerek "Bedeninizi İyileştirin (Heal Your Body)" isimli küçük bir kitap yazar. Bu kitapta bedendeki fiziksel hastalıkların ruhsal nedenlerini anlatır. Konu ile ilgili konferanslar verir, kurslar düzenler.

Tam işler yolunda giderken, dünya bir kez daha başına yıkılır. Tedavisi imkânsız bir rahim kanseri olduğunu öğrenir.

Beş yaşında tecavüze uğramış, dayakla büyümüş, cinsel nesne olarak kullanılmış birinin, bu geçmişiyle vajinasında kanser yaratmasının doğal bir sonuç olduğunu soğukkanlılıkla düşünür. Kitabında da yazdığı üzere kanser, insanın derin içerlemelerinin yıllar içinde bastırıldığı öfkenin bedendeki belirtisidir.

Ameliyat olmayı ve kemoterapiye girmeyi reddeder. Kitabında yazdıklarını kendi üzerinde uygulamaya girişir. Öylece kendini iyileştirme sorumluluğunu üstlenir. Alternatif ve doğal tedavi otlarından da yararlanır.

Kendini sevmesi ve onaylaması gerektiğine kesin karar verir. Çocukluğunda ne sevgi görmüş ne de değerli olduğu konusunda destek almıştır. Sürekli eleştirilip aşağılandığı için değersiz olduğuna inanmıştır. Öncelikle bundan kurtulması gerekmektedir.

İyi bir terapistin yardımıyla içindeki kızgınlığı dışa vurur. Yastıkları yumruklayarak, öfkesini avazı çıktığı kadar bağırarak açığa çıkarır. Bunun sonucu kendini arınmış ve temizlenmiş hisseder.

Ayrıca bir beslenme uzmanının yardımıyla sağlıklı beslenerek, bedenini abur cubur yiyeceklerin biriktirdiği toksinlerden arındırır.

Ve kitabında yazdıklarını kendi üzerinde kanıtlar: DÜŞÜNCE, İNANÇ VE DAVRANIŞ BİÇİMİMİZİ DEĞİŞTİRMEYİ İSTERSEK; HER HASTALIK İYİLEŞEBİLİR.

Louise Hay, iklimi kötü olduğu için, ağaçsız New York'u terkeder. California'ya doğru yola çıkar ve Los Angeles'a yerleşir.

Zihinsel, fiziksel ve duygusal arınmanın ve kendi üzerinde kendi yöntemini denemenin sonuncunda, altı ay sonra tekrar doktora gider. Bedeninde tek bir kanser hücresi kalmamıştır. Kanserini yener ve bunu dünyaya ilân eder.

Louise Hay, bundan sonra hayatını insanların hastalıklardan kurtulması için geliştirdiği yöntemleri öğretmekle ve uygulamakla geçirir.

Louise Hay'e göre bütün hastalıkların derinlerde yatan iki nedeni var: Birincisi insanın kendini yeterli bulmaması ve o yüzden sevmemesi. İkincisi ise, kendini ve başkalarını affedememesi.

Kendini iyileştirme, kendini olduğu gibi kabul edip sevmekle başlar. Kendimiz dahil herkesi affetmeyi seçmek, öylece geçmişimizi serbest bırakmakla son bulur. Ve işte insan ancak o zaman ruhsal ve bedensel sağlığına kavuşmuş olur.

Louise Hay, çamurlu ve dikenli bir hayatın bahçesinden gerçek gülleri dermesini bilir. Yaşadıklarından yakınmak yerine, öğrenmeyi seçerek, kazanımlarını kendinin ve diğer insan kardeşlerinin hizmetine sunar. Öylece durumundan görev çıkararak, insan olmanın sorumluluğunu yerine getirir.

Hayatın önüne çıkardığı engelleri, onlarla didişerek değil, kendini yükselterek aşma yolunu seçer.

İki arı havada uçarken çarpışırlar. Ve burun buruna vuruşmaya başlarlar. O sırada yukarıda uçmakta olan bir arıbeyi,

neden kavga ettiklerini sorunca, bal arısı derdini dile getirir. "Baksana şu yaban arısına" der "Önüme çıktı. Yolumda hedefime doğru gitmemi engelliyor!"

Bunun üzerine arıbeyi şöyle bir uyarıda bulunur. "Koskoca havada burun buruna vuruşmaya ne gerek var. Sen seviyeni yükselt, önünün boş ve yolunun açık olduğunu göreceksin!"

Gerçekten bal arısı denileni yapar, yukarıya doğru bir iki kanat çırpır ve seviye yükseltir. Önünün bomboş olduğunu görür. Ve hedefine doğru rahatça uçar.

Bal arısı gibi olanlar Louise Hay misali, hayata tat kazandırırılar.

Acının Zevkini Haykırmak

Nadide Kılıç

Yoğunluk, bir yerde, zamanda ve maddede acaba bu denli somut ve esrarengiz bir görünüme sahip olabilmiş midir? Bir anda yeryüzüne iniveren, fizik ölçülere girmeyecek kadar hafif, kapladığı alanı etkisiz ve tepkisiz hale getirecek kadar ağırlığını hissettiren başka doğa olayları da var mıdır?

Sis, zaman zaman Boğaz'a konuk olur. Böyle günler, benim gibi İstanbul'da yaşayan pek çok insanın da ilgisini çeker... eminim. Çünkü hiç beklenmedik anlarda karşımızda buluruz. Çoğunlukla sabahın ilk saatlerinde çıkagelir.

Her şey bambaşka bir görünüşe ve tek rengin en tuhaf, en anlaşılmaz, en ilgi çekici, en ürkütücü güzelliğine maruz kalır. Boğaz vapursuz, teknesiz, suyu çekilmiş, kıraç topraklar gibi sessiz, kimsesizliğe

mahkûm olur. Hiçbir hayat belirtisi göstermez. Sisin, henüz ulaşamadığı, ulaşıp da tam örtemediği her şey, düş gezginlerini özendirerek kadar gizemli bir güzellik sergiler. Karşı yamaçlardaki evlerin damları, gövdesiz ağaçlar, havada asılmış gibi, ortası çökmüş gibi duran Fatih Sultan Mehmet Köprüsü vb... İstanbul'da her şey sise bir yanlarını, birkaç saatliğine emanet bırakır. Bu emanet ediş ürkütücü bir teslimiyet ve boyun eğişe benzer.

Sis, Boğaz'ın misafirperverliğini fırsat bilip, delişmence sulara sereserpe uzanmakla kalmaz, her iki yakanın da hiç incitilmemiş, el değmemiş koylarına, henüz bıyıkları terlemeye başlamış, gördüğü her kadını aşk iksiri sanan toy delikanlıların kucağına oturan aşifteler gibi çöker. Ağırlığı arttıkça, cennet fırçasından

çıkılmışcasına her yanı yeşilin en nadir tonuyla kaplayan bitki örtüsünün parlaklığı, görünmez olur. Bu eşsiz rengi kendi yoğunluğunda eritmeye, kendine yer edinmeye yeltenir... Başaramaz. Çünkü, Boğaz'ın her iki yanında da resamlara, nakkaşlara ilham veren yeşil, çoktan tuvallere, duvarlara, kumaşlara bulaşmış, varlığını dünyanın en seçkin müzelerine kanıtlamıştır. Sis bunu bilmez... davetsiz misafirlerin arsız şirinliğiyle tüm albenisini çözdükçe çözer. Bu bile, sadece Boğaziçi'nin güzelliğine güzellik katar... Koca Şehir, bulutumsu yoğunluğun içinde, yeryüzünde bırakılan efsanenin kutsal sığınağı olarak, Tanrı'nın lûtfuna sarınır.

Sis ise, tıpkı tanrı Zeus'u, sevgilisi İo'dan ayırmak için didinen kıskanç Hera'nın umutsuz büyüsü gibi en yanıltıcı, en sahte güzelliğini takınır. Tıpkı efsanenin bin gözlü Çoban'ı gibi insafsızca yapay güzelliğine bekçilik yapacak birilerini arar, bulur da. Güzeldir ama insanı, hücrelerine nüfuz eden, iliklerini dondururcasına ürperten garip bir soğukluk, yalnızlık hissi içinde bırakır. Gizemine kapılanlar, bir iki saniye sonra gerçeğin koruyucu kollarından kurtulup, sisin yanılta süsüne aldanıp, hissizleşirler. Böyle olanları, Hermes'in kavalının nağmeleri geçmişten bugüne yankılansa bile yine uyandıramaz. Halbuki hissiz olmak onların kaderi değildir. Yalnızlık hissi, yoğunluğun tam ortasına varınca, bütünü varsıllığını kaybedip hissizliğin azametene kapılır. Çünkü yalnızlık o noktada, yumurtlama döneminin en verimli zamanını yakalamış dişiler gibi hissizlikten döl tutar, bölünür, parçalanır, çoğalır... öyle çoğalır ki hissizlik yayıldıkça, can damarlarından duygu

çekilir. Yaşam hasta, yoksul kalır, kabalaşır, nasırlaşır. Hiçbir şey, eski denge-sinde ve uyumunda kalamaz. Gerçeğin yöneltici kılavuzluğuna ulaşamaz. Gerçek, duygu ile yaşama canlılık ve zindelik katar. Çünkü hayat, duygunun yoğunluğunda bir hamur gibi düşünce ve kaygu ile yuvalanır, tecrübe ile ince ince yazılır. Bereketlenir. Böyle yaşamlar diğer yaşamları da besleyip duyguyla güçlendirir. Duygusunu iyilik ve hayırla yönlendiren insanlar toplumun ve Dünya'nın denge çubuğu gibi elzemdir.

His, Dünya varlığı olmanın şartıdır. Salt bizim değil, bütün canlıların kendisini, cinsinin türlerini, diğer cinsleri, taşı toprağı, börtü böceğı, ağacı çiçeğı, insanı bilip tanınması, her şeyi etkileyip her şeyden etkilenmesi için Yaratıcı'dan bahşedilmiştir. His, varlıkların sözsüz dilidir. Bütün imleri içten gelen tabletlere geçmemiş ebedi bir yazıdır. Tarihi o yazar, geleceğimizin kaderini o belirler.

* * *

Son zamanlarda korku, Dünya'nın üstüne kesif bir şekilde sis gibi biniyor. Boğaz'ın sisini aratacak bir hızla, Yuvarlak'ın her yöresinde, bumerangın köşe kapmaca oynaması gibi yayılıyor.

Cankenburg Üniversitesi Profesörlerinden Frank Fuden Korku Kültürü kitabında korkuyu, beklenmedik ve öngörülme-yen bir durumla karşılaşan insanın zihnini yoğunlaştırmasını sağlayan mekanizma olarak nitelemiş. Amerikalı gazete yorumcuları ise, dünyayı etkileyecek büyük olayın ne teknolojik ne de tıbbi buluşlarda yaşanmayacağını, insanların (özellikle Amerikan halkının) kaderinin mutlaka korkuyla kesişeceğini yazmaktadırlar. Frank Fuden, 11 Eylül 2001 günüyle

başlayan yeni dönemin korku kültürünün, korkunun baskısı altında başladığını söylerken, konuya nedense tek yanlı yaklaşmış, olayı Amerikan vatandaşlarının gözlükleri ile irdelemiştir. Amerikan halkının o tarihten sonra (11 Eylül 2001) diğer ülkeleri cezbeden refah, ileri teknoloji ve enerjik bir yaşam görüntüsü içinde yaşarken, korkunun çemberi altında, güçsüzleştiğini belirtmiştir.

Ani olaylarla karşılaşarak korkan insanın veya devletlerin, toplumsal zihninin yoğunlaşmasının sinerjik katsayısını düşününce, benim de korku mekanizmamın zembereği boşalıyor. Çünkü bu olay (Ticaret Merkezinin çöküşü) Amerika gibi Dünya'nın en güçlü, nüfusu hayli kalabalık bir ülkede cereyan etti... Bu ülke, korkunun insanı etkileyen yoğunluğunda gadre uğramışlığın acı zevkiyle, sis içinde kalmışların hissizliğine kapılırsa!? İnsani evrensel kaygılar yerine, kendine ya da kendi devletinin çıkarlarına kaygusuzca sarılırsa! Bir de haklı bir sebep yaratılırsa!?

Tevfik Fikret, İngiliz işgali altındaki İstanbul'a seslenir gibi yine korkunun dumura uğrattığı tüm zihinlere seslenir:

SİS

Sarmış yine âfâkını bir dâd-i muannid,

Bir zulmet-i beyza ki peyapey mütezayid.

***

Lâkin sana lâyık bu derin sût-re-i müzlim,

Lâyık bu tesettür sana, ey sahn-ı mezâlim!

***

Hariçten, uzaktan açılan gözlere süzgün

Çeşmân-ı ketûbunla ne munis görünürsün

Münis, fakat en kirli kadınlar gibi munis

Üstünde coşan giryelerin hepsine bihis

***

Ey şansa masûniyyet ü hürriyete makrun

Bir hakk-ı teneffüs veren efsâne-i kaanîn

Ey va'd-ı mihâl, ey ebedî kizb-i muhakkak

Ey mahkemelerden mütemadi sürülen hak.

***

Ey kimsesiz âvâre çocuklar... hele sizler hele sizler...

***

Örtün, evet ey hâile... örtün, evet ey şehir,

Örtün ve muebbed uyu! ey fâcîre-i derh.

Nedense bu şiir, 10.9.2001 günü yaşadıklarımı hatırlattı... akşam üzereydi... güzel hoş bir Eylül günü, hani o pastırma yazı cinsinden... pırıl pırıl güneş, en lâtif ışıklarını kimseyi incitmeden üstümüze gönderiyor. İşten çıkıp Cihangir, Sırselviler Caddesi'nden Taksim'e yürüyorum. Gördüğüm her yüzde bir güzellik ve huzur seziyorum. Eylül'ün bu ışıklı günü herkesi mutlu etmiş besbelli diye düşünüyorum. Ben de onlar gibi mutlu yürüyorum. Taksim Hastahane'sini geçip, Belçika Konsoloslugu'na birkaç metre uzaklıkta olduğum yerde dona kalıyorum. İki polis otosu, acı sinyaller vererek hızla aşağıya iniyor. Arkalarından bir ambulans... bir

ambulans daha ve sağlık ekipleri yetişemediği için polis araçları cankurtaran gibi iş görüyor.

Herkes dehşet içinde birbirine soruyor: "Ne olmuş? Olay mı var?" akabinde askeri helikopterler Atatürk Kültür Merkezi üstünden görünüyorlar... Yürüdükçe kaldırımlara okmş insanlara rastlıyorum, ağlıyorlar. Sinir krizi geçiren gençleri görüyorum. Arkadaşları yüzlerine su döküp teskin ediyorlar. Kalabalık... maşeri bir kalabalık, donup kalmış Taksim'in orta yerinde... Gürültünün içinde bir sessizlik yüreklere gözlere dillere inmiş. Akşamın bu ışıklı saatleri birdenbire kopkoyu simsiyah inen sisin altında eziliyor. Kimse kimsenin yüzüne bakamıyor. Gözlerde hep tanıdığımız, hiç unutmadığımız, terörün bıraktığı iz yara gibi kanıyor. Herkes yakınındakine sokuluyor, destek oluyor. Acı var havada, terörün arsız yüzü demond (Gizemli Yaratık) gibi uğursuzca ortaya çıkmış.

Görevli polislerden öğreniyoruz. Gümüşsuyu'ndaki polis merkezine yakın bir yerde, canlı bir bomba patlamış. Terristin vücudu ve onu etkisiz hale getirmek isteyen bir polisin bedeni parçalanmış... Bir genç kızın (Sanırım Fin'li) kolu kopmuş. İştanbullu nişanlısıyla evlenmek için buradaymış.  dört gün sonra vefat ettiğini duymuştum. Ve yaralanan diğer polisler... Sisin insanı buz kesen ağırlığı gönüllerimize öyle biniyor ki! ama yılların kavurduğu yüreklere kabuk bağlamış kahır, artık bize tevekküllü yaşamayı, temkinli davranıp birbirimize destek

vermeyi öğretmiş. İster sesli ister sessiz herkes dua edip yaralılara şıfa diliyor.

Görevlilerin talimatına uyup evlerimizde dağlıyoruz. Ya terörden zihinlerimize kazınan, yüreklere sineni yoketmeyi becerebilir miyiz? Hiç bunları görmemiş gibi gerçek yaşamın güzelliklerini kaderimize szebilir miyiz? diye düşünmekten kendimi alamadım.

* * *

ABD'li dilbilimci Noam Chomsky, 13.2.2002 tarihinde İştanbul'da Bilgi niversitesi'nde yaptığı konuşmada; Amerika'yı terörle mücadele yerine savaş terörü yapmakla suçluyor. Petrol bölgesi olan İşlmi lkeler üzerine hegemonyasını kurabilmek için terörle mücadele şemsiyesine sığındığını ifade ediyor. Dünya lideri koca devlet, korku kültürü içinde Dünya'nın korku terörü olmaya adaylığını koymuş gibi.

* * *

12 - 13.2.2002 günleri arasında bir hayırlı devlet adamımızın girişimleriyle Uluslararası iki örgüt olan AB ve İK'nn Bakanlar düzeyindeki temsilcileri (71 lke) İştanbul'da buluştular. Medeniyetlerin atışması ve uyumu konusunda konuştular.

Sayın İsmail Cem, hayırlı duygunun insanlık tarihine imzasını atmak üzere. Yıllarca terörle, sis içinde kalmış bir garip gibi tek başına mücadele veren Türkiye, her yanda korkunun savaş çığlıkları yükselirken yapılması gereken en doğru adımı attı. Dünya kaderine, barışın ve kardeşliğin yön vermesi için nder oldu. Acıyı bal eylemek böyle olsa gerek

Kendime Mektuplar

C anım dostum, hakkımdaki güzel düşüncelerin için sana teşekkür ederim. Bu düşüncelere lâıyk olmaya çalışacağım. Zorda olanlara yardım etmek aslında gerçekten hüner istiyor. Ben elimdeki bilgimle gönlümdeki sevgiyi birleştirmeye çalışıyorum sadece. İyiliğin de güneş gibi yakıcı olduğu gerçeğini unutmamaya çalışıyorum. Yerini ve dozunu ayarlamaya çalışırken yoruluyorum. İnsan ne kadar adil olduğunu tam olarak bilemiyor, ya da sonucunu hemen alamıyor. Ama aradan zaman geçtikten sonra tecrübeler hakikatleri göstermeye başlıyor. Elimizi uzatmamız gereken yerde uzatabilmemizin, bir olayın veya bir tecrübenin içindeki gerçeği çok çabuk farkedebilmemizin önemli olduğunu düşünüyorum. Bu sadece çevremizdeki insanlara yardım elini uzatırken değil kendimize de aynı eli uzatırken gerekli bir bilgi. Çözumsuz ve çetrefilli bir olay yaşarken içindeki gerçek tohumlarını bir bir toplamak

gerekıyor. Tüm bunları yapabilmek ve başarabilmek çabası beni çok ciddi birisi yaptı inan. Sanırım bu, benden yardım talep eden kardeşlerim için yapabileceğim şeylere odaklanmaktan kaynaklanıyor. Hangi doğrularının ve hangi yanlışlarının (şayet yakınların ise) onları bu hale getirdiğini de objektif bir şekilde düşünme çabası da buna ekleniyor. Bunu kendim için de yapıyorum. Eskiden başıma gelen üzücü bir olaya sadece üzülmür ve gözyaşı dökerdim. “Kader işte” derdim. Şimdi ise “acaba neden? Yaratan bana ne mesaj iletiyor? Bu olayın içinde hangi gerçekler gizli, hangi doğrularını görmeliyim ve hangi yanlışlarının altını çizmeliyim?” diye soruyorum kendi kendime. Bazı insanlar vardır ki onunla birlikte gözyaşı dökmeni beklerler. Bu bir nevi empatik davranıştır. Yine bazıları vardır ki onlara, bildiğin ve işlerine yaracak doğruları belli bir disiplin içinde vermek gerekir ki asıl gerçeği görebilsinler. Bence önemli olan; hepimizin insan olduğumuzu asla unutmadan karşımızdakinin acısını, üzüntüsünü, sevincini gerektiği gibi gerçekten anlayabilmektir. Yardım elini uzatırken hepimizin bir olduğunu bilmek ve gönlümüzdeki, gönüllerdeki sevgiyi daima alevlendirmektir. Aksi taktirde herkes “yardım elini bile uzatsan biraz da bizden ol! diyecektir. İşte bunun için benim daha çok yolum var kardeşim.

Son zamanlarda bazı insan kardeşlerimin ne kadar zorba törelerin içine doğmuş olduklarını düşünüyorum. İsveç’te yaşanan üzücü olayı sanırım gazetelerden takip etmişisindir. Aslında ülkemizde sık sık yaşanıyor bu tarz töre cinayetleri. Asıl medeniyetin en ileri olduğu düşünülen İsveç’te bile kafalarındaki bağnazlığı hâlâ atamamış olanlar beni düşündürüyor. Yetişkin bir yaşa gelmiş ve herkes gibi sevmeye ve sevlmeye ihtiyacı olan bir genç kız yabancı bir erkekle flört ediyor diye aile meclisi tarafından öldürülüyor. Ben medeniyetin, insanların en temiz en güzel yerlerde çağdaş ortamlarda yaşamalarının, tertemiz bir su gibi kirleri yıkayabileceğine inanırdım. Sanırdım ki insanlar bağnaz düşünce ve davranışlarından böylelikle vazgeçebilirler. Bu tarz insanlar bir Batı ülkesinde daha beter bağnaz oluyorlar belki de. Batı’nın medeniyeti onlara dayatmacı ve ellerinden değerlerini kapıp götüreceği bir öcü gibi geliyor sanırım. Evlâtlarımızın özgün bireyler olduğunu, bizlere bahşedilmiş hürriyetimizin, evlâtlarımız bile olsalar onları ezmek için verilmediğini ne zaman anlayacağız acaba?

İsveç’de yaşayanlar bizim yapamadığımız bir şeyi yaptı. Sokaklara döküldüler ve bu olayı gerçekten gözyaşları ile kınadılar. Bizler kanıksadığımız için mi yoksa henüz çözümsüz gördüğümüz için mi bu tarz bağnazlıkların üzerine gidemiyoruz? Yoksa o yörelerdeki insanlar öyledir ve öyle yaparlar deyip onlara başka yasalara bağlı olan bir insan cinsi diye mi bakıyoruz! Cahil insanların törelere ve sözde Allah’ın hükümlerine dayandırdıkları hükümleri, onların hem yargıç hem de cellât olmalarına sebep oluyor. Öldürenler kirli vicdanlarını tertemiz bir örtü ile örttüklerine inanırken, gönüllerdeki neşeden, varoluş coşkusundan ve insanoğlunun yüzündeki çizgilerin baharından habersiz yaşıyorlar. Törelerin içinde sevmeye hakkı olmayan ama gönülleri sevginin ateşi ile tutuşmuş olanlar ise en yakınlarının elindeki kadehten ölümü tadıyorlar.

Ne dersin canım kardeşim, insan sevgiyi boğabilir mi? Sevginin üstesinden kim gelebilir ki! Öyle olsa idi insanlar gönüllerine kolayca kilit vurabilirlerdi değil mi? Törelerin acımasızlığını ve emsal teşkil etmesi istenen pek çok cinayeti bilse bile insan sevgiye karşı koyamıyor demek ki!

Gördüğün gibi senin içini ısıtacak bir şeyler yazamadım. Bu olay beni ziyadesiyle üzdüğü için seninle paylaşmak istedim. Lütfen sen de bana yaz. Kendine iyi bak ve hayırda kal kardeşim.

Özde bir kardeşin

Nelida Bayraktar

SILVER BIRCH ÖĞRETİLERİ

Çeviren: Acar Doğanğün

SILVER BIRCH KİMDİR?

Eski sayılarda Silver Birch Öğretileri'nden bazı bölümler okumuş ve ondan çok şeyler öğrenmiştik. Ya Silver Birch'ün kendisi? O kimdir?

Nereden gelmiştir ve dünya misyonunun yeri ve anlamı nedir? Daha önce yapılan çevirilerde bu konu üzerinde pek durulmamış, oysa verdiği bilgiler dikkatle incelenirse, misyonunun son derece önemli olduğu farkedilecektir. O aslında spiritüel bilgilerle

Yeni Çağ'ı başlatacak Doğru Yaşam Bilgileri arasında bir köprü ve Doğru Yaşam Bilgileri'nin girişidir. Aynı bir zamanlar yeni bir çağ açan Hz. İsa ile, eski peygamberler arasında o yeni çağın gelişini müjdeleyen Hz. Yahya'nın misyonu gibi...

NEDEN ACI ÇEKERİZ?

Biz Yasa olan Yasa'yı işaret ederiz size. Her zaman işlemiş olan bir yasayı, her zaman işleyecek olan bir yasayı; çünkü onun varlığından Ebedî Akıl sorumludur. Yasa ile yaşarsanız içinizde ve dışınızda huzur ve uyum olur, Yasa'ya aykırı yaşarsanız içinizde ve dışınızda uyumsuzluk ve kargaşa hakim olur. Sizler ruhsal varlıklarsınız. Bir gün bu gerçekle karşı karşıya geleceksiniz. Öyle ise, şimdi öyle yapın, kendinizi yıllarca sürecek boşuna acılardan kurtarın.

Büyük Ruh sonsuz sevgidir ve O, kâinatta olan her şeyi bilir. Bütün acılar, otomatik olarak, mükâfatını getirir, çünkü acılar ruha dokunur ve öylece ruha, kâinatın daha yüksek, daha derin yanları üzerine daha büyük bir farkındalık kazandırır.

Dünyanız acıların, sıkıntıların, zorlukların, sorunların işlevini anlamıyor, ne var ki insan ruhunun gelişiminde çok önemlidir bunlar. Geriye bakarsanız göreceksiniz ki, çoğu zaman en büyük bunalımlar, en zor sorunlar, en karanlık saatler daha büyük bir anlayışa götüren sıçrama taşları olmuşlardır size. Sürekli gün ışığında kalsanız, endişeden üzüntüden ve sıkıntıdan uzak yaşarsanız, yaklaşan her zorluk size hiç dokunmasın diye otomatik olarak yok edilse, yolunuzda ayağınıza takılan taşlar olmasa ve mücadele gerektiren hiçbir şey bulunmasa, tekâmül edemezsiniz. So-

runlarla karşılaşarak ve onları aşarak büyürsünüz siz.

Her tecrübe yaşamınızın bir parçasıdır. Siz ebediyeti geçici olaylarla yargılamaya çalışıyorsunuz. Maddede apaçık bir kargaşa görüyorsunuz, ne var ki ilâhi bir ipliğin bütün yaşamlarınızdan geçtiğini anlayamıyordunuz.

Uyumun yasa olduğu büyük kâinatta, her biriniz plana katkıda bulunursunuz. Yaşamınızdaki bazen acı ve düş kırıcı, bazen yakıcı ve mutsuz edici olayların hepsinin, ruhun yürüdüğü yolda, yavaş yavaş da olsa, hazırlanmasında rolü vardır.

Karanlık ve Işık, gölge ve aydınlık bir bütünün yansımalarından başka bir şey değildir. Gölge olmadan ışık, ışık olmadan gölge olmaz. Yaşamın güçlükleri ruhu yükselten basamaklardır.

Güçlükler, engeller, setler, her biri ruhun sınamalarıdır. Ve ruh onların hepsini aştığında, daha güçlü, daha arınmış, daha derinleşmiş ve daha gelişmiş olarak yoluna devam eder.

Sarıyor musunuz ki, imkân ve ifa-delerinde sınırsız olan ruhun, gizli güçleri acı, gölge, keder, sıkıntı ve mutsuzluk olmadan kendisini gerçekleştirebilir? Elbet ki, gerçekleştiremez.

Keder kadehi son damlasına kadar içilmedikçe, sevinç ve kahkahaların tadına tam varılamaz, çünkü yaşam ölçeğinde ne kadar aşağı düşerseniz, o kadar çok yükselirsiniz. Size dünya yaşamının gölgesi gibi görünenleri ne kadar sınar ve tecrübe ederseniz, gün ışığının büyük

sevincini o kadar çok takdir edersiniz.

Tecrübelerinizin hepsi evriminizin parçalarıdır. Bir gün, beden engelinden kurtulmuş, maddenin perdelemediği gözlerle geriye doğru bakacaksınız ve dünyada yaşadığınız hayatı göreceksiniz. Ve bütün hadiseleri birleştiren parçalı bulmacada, her parçanın nasıl kendi yerine oturduğunu, her tecrübenin ruhu hızlandıran ve imkânları konusunda ona daha büyük bir anlayış kazandıran nasıl bir ders olduğunu anlayacaksınız.

İnsanın başından geçen hiçbir tecrübe yoktur ki; doğru anlaşılıp, doğru karşılandığında, onu daha iyi bir duruma getirmemiş olsun. Güçlüklerin, sınamaların, sıkıntıların, acıların ve azapların olmadığı bir madde dünyası düşünebilir misiniz? İşte asıl o zaman tekâmül edemezsiniz. Sizin için aşılacak bir şey olmazdı. Ve siz bozulup yok olurduunuz.

SEVGİNİN YÜCE GÜCÜ

Kâinata bir büyük güç vardır ki, laboratuvarların analitik incelemesine tabi değildir, kimyasal maddelerle ya da neşterlerle çözülemez, ama o kadar gerçektir ki o, ölçülebilen, tartılabilen ve analiz edilebilen bütün güçlerin üzerindedir.

Sevgi gücü ölümsüzdür, çünkü o tüm hayatın yaratıcı gücü, yaşama biçim veren güç Büyük Ruh'tandır, o gerçekten yaşamın soluğu ve özüdür. Ve nerede sevgi varsa, er ya da geç onun gönülden

bir bağla birleştirdikleri, yolda karşılaşılabilen bütün engellere, handikaplara ve manilere rağmen, birbirlerini yine bulacaklardır.

Soru: Öteki tarafa geçmiş olanların arasındaki tek bağ sevgi bağıdır, diyor-sunuz. Peki, A. B.'yi sevdiğinde, Ne var ki B. A.'nın sevgisine karşılık vermediğinde ve ikisi de öte dünyaya göçtüklerinde, durum ne olur?

S.B: Çok güzel bir soru bu, ne var ki dünyanızda en yanlış kullanılan sözcüklerden biridir "sevgi" sözcüğü. Bazen insanların hiç hoşlanmadıkları birisi için şöyle söylendiğini duyuyorum: "Şuna ya da buna sevgimi iletin lütfen." Ve bazıları da, yaşadıkları kara sevda yüzünden, daha doğrusu, fiziksel tutkular yüzünden, cinsel çekiciliğin sevgi olduğunu düşünüyorlar.

Önce, açık olalım: Gerçek sevgi, benliksiz sevgi, kendisi için bir şey aramayan sevgidir ve en yüksek biçimiyle bütün insanlığı kucaklar. Siz gerçekten inanıp, "Bütün insanları seviyorum" demedikçe, gelişmiş bir ruh olamazsınız.

Evet, bu bir idealdir ve dünyanız henüz bundan uzaktır. Ne var ki, birbirini tamamlayıcı olan kadın ve erkek arasında, yani biçimde iki, amaçta bir olanlar arasında, şairinizin dediği gibi, uyum içinde: "Tek olarak çarpan iki gönül" arasında gelişen, inkâr edilmez sevgi vardır. Şimdi bu sevginin kendini bulduğu yerde, asla ayrılık yoktur. Doğal yasanın sevgi ile birleştirdikleri sizin ve benim

dünyamda asla ayrı düşmezler.

İşte o sevginin olduğu yerde -korkarım ki, burada kendimle çelişeceğim- her zaman karşılık vardır. Şefkat, adanma, hizmet isteği, annelik içgüdüleri vardır ki, bunların sevgi olduğuna inanılır, ne var ki gerçek sevgi, ister dünyada ister ruh dünyasında olsun, her erkek ve kadına gelen sevgi karşılıklıdır. Problem olmaz, çünkü dünyamızda, zaman olgunlaştığında, herkes kendi varlığının yarısını bulur.

S: Her iki insan da, her zaman bunun karşılıklı bir sevgi olduğunun farkında mıdır?

S. B: Bu dünyada gerekli değildir, ne var ki ruh dünyasında bu böyledir.

S: İkisinden biri bunu ötekinden önce bilebilir mi?

S. B: İki yarı da içgüdüsel olarak... Çünkü onlar iki yarıdır ve birbirlerini tanımalıdır. Bu her zaman sizin dünyanızda olmaz, çünkü görüşünüz, ruha göre, çoğu zaman perdelidir.

S: Fiziksel şeyler bunu engeller mi?

S. B: Evet, fiziksel koşullar... Ne var ki gerçek sevgi o kadar çekicidir, o kadar baskındır ki, tanımaya engel olucu dünyanın kusurlarından kurtulduğunuzda, kendisini ister, kendisini bulur.

Sevgi, sempatiden ve karşılıklı ilgiden, benlik düşüncesi olmayan, nereden olursa hizmeti arayan yüceliklere kadar farklı biçimler edinir. Sevgi dünyanızda yanlış kullanılan bir sözcüktür. Çoğu zaman o sözcüğü kullananlar onun ne olduğunu hiç bilmezler. Onu, tek arzunun

belirli içgüdüleri doyurmak olduğu bazı duyuşsal faaliyetlerle karıştırmak yanlıştır. Anladığım kadarıyla sevgi, içteki, duyularını harekete geçiren, Yaratan'ı ile akrabalığını idrak ettiğinde, ifade arayan ruhun parçasıdır.

En büyük sevgi bencilliğin zerresini taşımayan, kişiyi tatmin için bir şey yapmaya çalışmayan sevgidir. Bu en geniş yanıyla insan sevgisidir. Bu arzusu insanlığı yüceltmek, ihtiyaç içindekine yardım etmek, zayıfa elvermek ve bahtsızları yaşamın sunduğu güzelliklerden mahrum bırakan çıkarıcılara karşı savaşmak olan herkesi coşturan ruhtur.

Özgecil nedenlerle, kendi ülkelerinde ve başka ülkelerde, insanlığın standardını yükseltmeye ve onun sonsuz potansiyelini fark ettirmeye çalışanların hepsi, en ince biçimiyle sevgiyi ortaya koyarlar. Aynı ruh, kadın ya da erkek olarak, ilgili amacına hizmet ederken, dereceler ortaya çıkabilir. Ama amacın bencilce cılnası gerekmez. Ve en düşük sevgi vardır; sınırlı, sadece çekim duyduklarına karşı yardım, koruma dileyen, yabancılar için acı, merhamet, sempati ve şefkat duymayan sevgi.

İlâhi Sevgi kâinatı sarar. O yolunu çizmiş olan sevgidir, o evrimi düzenleyen sevgidir, o ilâhi hayrın parçası olan sevgidir, işte o ihtiyaçta olanlara hizmet etmek için, bütün kazançlarından vazgeçerek, soğuk, gri ve çekici olmayan dünyanıza dönen gelişmiş ruhları harekete geçiren sevgidir.

(devam edecek)

Bebek, Gül ve Resim

BEBEK, GÜL VE RESİM

Yılbaşı hediyelerini almak için, son yıllarda yaptığım gibi, yine son dakikada en yakın alış-veriş merkezine koşmuştum. Önümde ve ardımdaki insan kalabalığına baktım ve sıkıntı içinde homurdandım. Alış-verişi çoktan bitirmiş olmalıydım aslında ve önümde yapılacak bir sürü iş vardı... Noel çok sıkıcı olmaya başlamıştı bu yüzden. Keşke, işlerimi daha önce bitirip tüm Noel boyunca rahat olsaydım.

Ne var ki, oyuncak bölümündeki insanlar arasında, elimden gelenin en iyisini yapmak için koşuşturuyordum yine de. Acele acele oyuncakların fiyatlarını inceliyor, en iyi ve uygun olanları seçmeye çalışıyordum...

Dolaşa dolaşa bebek galerisine gelmiştim. Köşede, yaklaşık 5 yaşında küçük bir oğlan çocuğu dikkatimi çekmişti. Çok hoş bir bebek vardı ellerinde. Bebeği incelikle tutuyor ve tatlı tatlı saçlarını okşuyordu. Kendi işimden vazgeçmişim, gözlerim büyülenmiş gibi, küçük oğlana takılmıştı. Acaba bebeği kimin için almak istiyordu? Oğlan yanındaki, "teyze" diye hitap ettiği bir hanıma döndü ve, "Yeterli paran olmadığına emin misin?" diye sordu. Kadın biraz sabırsız, "Biliyorsun ki, bunun için yeterince param yok" dedi. Sonra küçük oğlana oradan ayrılmamasını, beklemesini, bir yere gideceğini, birazdan döneceğini söyledi. Ve bebek galerisinden çıkıp gitti.

Oğlan bebeği elinden bırakamıyordu. Ona yaklaştım ve "merhaba" dedikten

sonra, bebeği kime almak istediğini sordum. "Kız kardeşim için" dedi. "Yılbaşı için en çok istediği hediye buydu! Noel Baba'nın onu kendisine getireceğini sanıyordu. Oysa Noel Baba, şimdi kız kardeşimin bulunduğu yere gelemez. Bu yüzden, kardeşime götürmesi için bebeği anneme vermem gerekiyor."

Kız kardeşinin nerede olduğunu sordum. Üzüntülü gözlerle bana baktı ve "Tanrı'nın yanına gitmiş" dedi. "Ama babam, annemin de onunla gitmek zorunda olduğunu söylüyor."

Bir an kalbimin duracağını sandım. Demek, kız kardeşini yeni kaybetmişti! Sonra tekrar bana baktı ve, "Babama, anneme daha gitmemesi için yalvarmasını söyledim. Hiç olmazsa, alış-veriş merkezinden dönene kadar beni beklesin dedim."

Sonra, resmini görmek ister miyim?! diye sordu. Son resmini de kız kardeşine göndermek istiyordu. "Elbette, isterim" dedim. Bunun üzerine, alış-veriş merkezi önünde çekilmiş bazı resimlerini çıkardı. "Annemin bu resimleri götürmesini istiyorum, beni unutmayın diye... Annemi çok severim ve beni bırakmasını istemiyorum, ne var ki babam onun kız kardeşimle olması gerektiğinde ısrar ediyor" diye yineledi.

Küçük oğlan başını eğip, sessizce başka tarafa bakarken, cüzdanıma uzandım ve bir demet kağıt para çıkardım. Küçük oğlana, "Paranı bir kez daha sayalım mı?" diye sordum. "Belki

bu kez yeterli olur!” Heyecanlandı, “Evet dedi, yeterli olacağını sanıyorum.”

Böylece, belli etmeden elimdeki parayı onunla karıştırdım ve saydık... Elbet ki, elindeki bebek için yeterinden fazla para çıkmıştı. Oğlan, gözlerini yukarı doğru kaldırıp yumuşak bir biçimde: “Tanrım, yeterince para verdiğin için teşekkür ederim. Duamı duyacağını biliyordum zaten. Annem beyaz gülleri çok sever. O’na, anneme beyaz bir gül alabilecek para için dua etmişim, ama bak, bebek için de para verdi bana” dedi.

Birkaç dakika sonra, teyzesi geri dönmüştü, ben de, oğlana hafifçe el sallayıp alış-veriş arabasını sürerek uzaklaştım. Alışverişimi başlangıçtakinden tümüyle farklı duygularla tamamlarken, küçük oğlanı düşünmekten kendimi alıyordum. İyilik, insanlara bir şeyler vermek, onları sevindirmek duyguları nasıl da pozitif çeviriyordu birden! Keşke bunu her zaman yapabilseydik! Öte yandan, ister istemez, birkaç gün önce gördüğüm, gazete haberini olayla birleştiriyordum: Sarhoş bir sürücü, küçük bir kız çocuğuna çarpıp öldürmüştü, annesinin durumu da ciddiliğini koruyordu hâlâ... Acaba küçük oğlan o acı kazayı yaşayan ailenin mi çocuğu?

İki gün sonra, gazetelerde genç annenin öldüğü haberi çıktı. Çok üzümüşüm. Küçük oğlanı unutamıyor, iki olayın bağlantılı olup olmadığını müthiş merak ediyordum.

Ertesi gün, kendime engel olamadım, büyükçe bir demet beyaz gül yaptırıp, gazetede sözü edilen genç annenin yattığı cenaze evinin yolunu tuttum. İçeri girdim... İşte, tabutunun içinde yatan genç kadının elinde beyaz bir gül, alış-veriş merkezinde gördüğüm küçük oğlan çocuğun seçtiği bebek ve çocuğun resmi vardı...

Beyaz gülü, saygıyla tabutun yanına bıraktım. Oradan gözyaşlarıyla ve sanırım, tüm yaşamım değişmiş olarak ayrıldım. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı! Artık hayata daha derin duygularla ve daha değişik bir pencereden bakacaktım... Belki biraz daha insan olmuşum...

Düşünce, Dua...

Özenç Kaysirihoğu

Kötü düzeni bilinen yollarla değiştirmenin imkânsız olduğunu görenler, düzenlerden önce insanın kendisinin değişmesi gerektiğini savunurlar. Bu görüşe göre, insan daha iyi, daha barışçıl olursa, düzenler de ona göre şekil alacaktır kendiliğinden. Peki, insan nasıl değişecek? Kendi içindeki ışığı dışarı çıkartarak, kendisinin de bir ışık, evrensel barışın bir elçisi olduğunu fark ederek. Bunun için elindeki en büyük gücü, siâhi, avantajı, olumlu ve daima iyiyi, üstünü arayan düşünceleri olacak. Bu düşünce gücünden nasıl faydalanılacak peki? O sorgulandığı zaman da gelsin bol bol örnekler, ferahlatıcı lirik cümleler, onu ikna etme, bir defa olsun denemeye heveslendirme çabaları.

Şüphesiz bunlar art niyetli çabalar değil. Bu konuda yazılan ve genel geçer adıyla kılavuz kitaplar diye adlandırılan kitaplar, yığınları boş ve anlamsız çabalara sokmak için yazılmamışlar. Okudukça evet, niye olmasın, ben de deneşem bunu, dedirtecek yüreklendirmeye yazılmışlar. Ama gene de Batı toplumunda, oranın inancıyla, toplum düzeyiyle şekil almış beyinlerin sunduğu metodlarda yeni bir şey olmadığı gibi, uygulandığında bizde aynı olumlu sonucu vereceğine şüphe ile baktırtan, ne olduğu da tam kestirilemeyen eksik bir şeyler var.

Attilâ İlhan'la TV'de bir söyleşi yapmışlardı: Söz bir ara Türkiye'deki kadınların durumuna geldi. Eğitilmiş ve kolej mezunu olan kadınların diğerlerine göre daha imkânlı, daha çok mutluluğa ve

başarıya yakın olduklarını söylemeye çalışan programcı, Attilâ İlhan'dan bunun onayını almak istedi. Hayır, dedi o, hepsi mutsuzlar. Herhalde TV başında programı izleyenlerin çoğu, en az sunucu kadar şaşırılmışlardı. Koleji bitiriyorlar, hayatı kolejde öğrendikleri gibi sanıyorlar ve hepsinin hayalinde birer Brad Pitt'le evlenmek var. Evleniyorlar, ama bir Türk erkeği ile. Çok mutsuz oluyorlar ve hepsi bir çocukla boşanmış ve mutsuz olarak yaşıyor.

Eğer uyanık olunmazsa, insanları, dikkatleri sürekli kendi üzerlerine toplanmış, kendi dertlerini halletmek için hep kendiyi meşgul, sevimli, iyi niyetli, çocuksu benciller haline getirmesi işten bile olmayan kılavuz kitaplardan sıkılanlardan iseniz, evrensel şuur, üstün bilinç, ışıktaki buluşalım gibi sözleri duyunca, filmi kopuk izleyenlerden iseniz, gelin, kendi içimizden çıkardıklarımızla konuşalım.

O kitaplar bu kadar popüler olmadan, bu denli takip edilmeden önce de biliyorduk düşüncenin gücünü, her şeyin düşünceden doğduğunu, iyiliğin iyi düşünceler, kötülüğün de kötü düşünceler sonucunda oluştuğunu, bunun için hep iyi şeyleri ve iyiliği düşünmemiz gerektiğini. Düşünceli birini gördüğünde, ne o Karadeniz'de gemilerin mi battı diye soran, düşünceli olmayı melankoliklikle bir tutan, bir konunun veya bilginin daha derinine inmek için soru sorulup üzerinde düşünülmesinin pek hoş karşılanmadığı, düşünce suçu diye bir kavramı geliştirmiş bu toplumda düşüncenin öne-

mini durmadan vurgulayan ve bunun nasıl olması gerektiğini söyleyen birileri hep vardı.

Aklımızın duyulmayan sesi idi düşünce. Aklımızı geliştirsek, düşüncelerimizi de geliştirmiş olurduk. Bunun için doğru bilgilere ihtiyacımız vardı. Bu doğru bilgilere ulaşmak için de yolumuz gene düşünerek bulunurdu. Araştırmalar sonucunda kıyaslamalar ve karşılaştırmalar yaparak, o durumumuz ve problemimiz için hangi bilginin gerektiğini düşünerek anlayacaktık. Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin sahipsiz ve başıboş olmadığı bu âlemden, bu âlemi, kâinatı düşünenler olduğunu düşünürsek, kendi derdimizi lüzumsuz bulacak, kendi derdi ile meşgul başkalarına da bunu anlatmaya çalışacaktık.

Her şey düşünceden doğardı. Ama biz, o her şeyi doğuracak düşüncelerin boşluğa atılmış fikir demetleri olmadığını bilirdik. Başka konulardan arınmış, sadece belli bir konuda yoğunlaşan, tahayyüllerle de güçlendirilen düşünceler, dalga dalga bizden etrafa yayılarak mutlaka gidecekleri yere varırlardı. Eğer niyetimiz temiz ise, biz insanları sevenlerden isek, içimiz iyiliklerle dolu ise, aklımız sesini uzak yerlere yollayacak kadar parlak ve güçlü ise, düşüncelerimizi Bizi Sevgisinden Yaratan'a kadar bile ulaştırma yolu açıktı bize. Onun bizi bilip tanınması için düşüncelerimizin O'na ulaşmasına ihtiyacı yoktu elbette; ama kendinden verdiği akılla yarattıklarının bu çabası O'nun hoşuna gider, bizi en çok bu halimizle severdi.

Eğer bir insana hayır yapmak, onu iyiyeye çekmek istiyorsak, eğer bu bizim

gücümüzü aşan bir şey değilse, bu hayrı yapabileceğimize inanıyorsak, onun kendi hakkındaki düşüncelerini olumluya çevirmemiz gerektiğine, bunun için de onun bir iyi tarafını yakalayıp, onu o tarafla düşüncelerimize alarak sevmemiz lâzım geldiğine inanırdık.

Düşüncenin davranışlarımızı oluşturmadaki büyük rolünü bilirdik; ayrıca olayları kendine çekme gücü de vardı düşüncenin. Bir insana iyi dersek ondan bize iyilik, kötü dersek ondan bize kötülük geleceğini, o kötü bile olsa kötülük ve kötü deyiçi olmamız gerektiğini bilirdik. Bilirdik, doğruluğuna inanırdık, başkalarına anlatırdık, ama bunların gerçekten böyle olduğunu iyice anlamak, yapmak ve uygulamak herkesin kendi elinde idi.

Her şeyi olumsuz yönüyle algılayan, üstelik en olumlu olan durumda bile mutlaka menfi bir taraf bulup kötü bir sonuç çıkararak birisini görmüşseniz, onun eninde sonunda belâyâ uğradığına da tanık olmuşsunuzdur mutlaka. Tehlikeli ve belâlı ortamlarda gezinen veya ister istemez bulunmak zorunda olan insanların, her şeyi iyi tarafından görmeye çalışmaları, kötülüğün hükmünü icra etmesine ne kadar engel olabilir bilinmez; çünkü böyle ortamlardan en az zararla sıyrılmak için sadece iyi ve temiz niyetin yeterli olduğunu düşünmek, sıtmanın kendisine zarar vermeyeceğine inanırsa, sıtmaya tutulmaktan çekinmediğini göstermek için mikrobu bedenine alan ve bu iddiasından dolayı günlerce ateşler içinde ölümle pençelesen adamın durumuna düşmek gibi olur. Ama ortada hiçbir şey yokken, ya olursa diye olum-

suz tahayyüller kuran bir insan, o tahayyüllerin, kendisini korktuğu olayların tetikleyicisi olan noktaya adım adım yaklaştırdığını bilmelidir.

Zar zor geçinmelerine rağmen kendi, kocası ve çocukları sağlıklı bir kadının, her an bir şey olacağını, bir felâkete uğrayacaklarını, çocuklarının ortada kalacağını düşündüğünü, bu yüzden hayatı kendine zehir ettiğini, dostlarının tavsiye ve tesellilerini akıllıca zannettiği gerekçelerle çürütmeye çalıştığını duymuştum. Sonra birden felç gelmişti bu genç kadına. Evde ağıtlar ve yas havası başlamıştı. Hemen yakınları ve komşuları sahip çıktılar onlara, yalnız bırakmadılar ve tabii teselli etmeye başladılar: Bu kaderin bir işiydi. Onun hiçbir suçu yoktu. Allah böyle olsun istemişti. O kendini kaderin sillesini yemiş masum bir kurban gibi gördükçe, kendine acımayı ve ağıtları iyice artırdıkça daha başka kötü şeyler de olmaya başlamıştı ailede. Allah'ın zor durumda olanları daha da zora sokarak, onları şaşırtıp afallatarak ne kadar büyük olduğunu göstermeye çalışan bir varlık olduğunu zannedip O'na olan inançlarını dile getirdiğini düşünenler, gene iş başındaydılar: Allah'ın işiydi bu, O'nun ne yapacağı belli olmazdı. Ah Yüce Yaratanım, ne çok hakkını yiyiyoruz Senin biz...

"Bilgisizler içinde bir bilgili, kötüler içinde bir iyi, ölümler içinde bir diri" misali aralarında biri vardı. Maddi zorluklar içinde kıvranan, evliliğini şöyle böyle devam ettirmeye çabalayan, yeni yetişen evlâtlarına hakim olmaya çalışan bir genç kadın. Yaratan'a hep şükreden, O'ndan razı, dualarının ve çabalarının

sonuçlarını adım adım izleyip değerlendiren, O'na olan sevgisini böylelikle daha da artıran biri. Onun sözlerini çoğu zaman kulak arkası ediyorlarsa da, başladı gene diyorlarsa da, kendi maddi rahatlık içinde olmadığı halde, başka sıkıntıda olanlar için yardım toplayıp dağıtan, bu neşeli, canlı, hayat dolu kadına dikkat ediyorlardı. O bıkmadan, gocunmadan doğru bildiği, yaşadığı gerçekleri anlatmaya çalıştı. Ağlayan felçli kadın yavaş yavaş kulak vermeye başladı onun sözlerine. Ve artık şöyle demeye başladığını da duydum: Evet, elimdekilere şükretseydim, hep şikâyet etmeseydim, kötü ihtimaller düşünmeseydim, belki bunlar olmayacaktı.

Öyle durumlar vardır ki, aklımızı, bilgimizi, tecrübemizi son sınırına kadar kullanıp, stratejiler geliştirmemiz gerekir kurtulmak için. Yine öyle durumlar vardır ki, birden kendimizi içinde bulduğumuz, savrulup içine düştüğümüz, ancak daha üst akılların tecrübelerinin sonuçlarıyla, onların yardım elini uzatmasıyla çıkabiliriz işin içinden. İşte o zaman gururlu ve kibirli olmadan onurlu yaşamayı öğrenebilmiş olmak bize çok şey kazandıracaktır.

Sığınılacak olan tek şey O'nun yüce sevgisidir. Hepimiz ışığın bir parçası, birer küçük kâinat bile olsak, O'nun yüceliğine sığınmaya, O'ndan korunma, yardım ve hayır dilemeye, bunun için dua etmeye mecburuz. İçimizdeki bütün güçleri dışarı çıkarıp kullansak bile, saltanat yalnız O'nundur. Çünkü bizler yaratılanız, bir yanımız hep eksik olduğu için O'na koşuyoruz, O ise bizim Yaraticımız.

İki Yaşam Arasında

Dr. Michael Newton

Derleme: Acar Doğangün

Bundan dört yıl önce yayınlamış olduğumuz “İki Yaşam Arasında Ruhun Yolculuğu” adlı dizide Dr. Newton’un, geriye götürücü hipnoz yoluyla yüzlerce insan üzerinde yaptığı araştırmaları ve elde ettiği değerli bilgileri okumuştuk. Bu dizide de, yine Dr. Newton’un en son araştırmalarına dayanarak, ölüm anından tekrar doğuma kadar, dünya ötesindeki yolculuğumuzun daha önce görmediğimiz ilginç ayrıntılarını izleyeceğiz.

DÜNYADA ENERJİ İYİLEŞTİRMESİ

Aşağıdaki olay, Reiki dahil, enerji iyileştirmesi ile ilgilenen bir hanımla yapılan celseden alınan bilgilere dayanmaktadır. İlginçtir ki, yaptığımız celseye kadar, bu hanımın ruhsal şifa gücünün kaynağı konusundaki bilgisi azdı. Süğemin ruh dünyasındaki adı Puruyan idi.

Dr. N: Puruyan, ruhu iyileştirme-deki ruhsal eğitiminizi dünyada da kullanıp kullanmadığınızı bilmek isterim.

S: (suje sorumdan sonra bu bilgi açılmaya başladığında, şaşkınlık belirtileri gösteriyor) Neden?... evet... şimdiye kadar şifa ile bu kadar çok uğraştığımı bilmiyordum!.. Dünyada da bu biçimde çalışmaya devam edenlere dönüştürücü deniyor.

Dr. N: Farkı nedir? Dönüştürücü nasıl tanımlayabilirsiniz?

S: Dönüştürücü olarak, Dünyada tamir işini görürüz. Temizlik ekibiyiz biz. Sağlıksız bedeni sağlıklı bedene dönüştürürüz. Dünyada gri noktalı enerjili insanlar vardır, bu enerji onların çıkmaza girmelerine neden olur. Onların tekrar tekrar aynı yanlışları yaptıklarını görürsünüz. Görevimiz enkarne olmak, onları bulmak, daha iyi karar vermeleri ve güven kazanıp kendilerine değer vermeleri için bu engelleri ortadan kaldırmaya çalışmaktır. Daha üretici insanlar olmaları için onları dönüştürürüz.

Dr. N: Eğer varsa, Fiziksel dünya ve ruh dünyasında insanları iyileştirme ve enerjiyi dönüştürme

arasında bir fark olup olmadığını öğrenmek isterdim.

S: Eğitimimizin bir bölümü ay-nıdır, ama fiziksel biçimlerle çalışmak isteyen dönüştürücüler, yaşamları arasında, başka dünyalara gönderilirler.

Dr. N: Dünyaya yeniden gelmeden önce, aldığınız son eğitimi anlatır mısınız?

S: Başka düzenden altı parlak varlık, altımızla (Puruyan'ın ekibinden altı kişi ile) çalışmak için geldiler. Bize titreşimsel enerjimizi ışın halinde... dağıtmadan, nasıl odaklayacağımızı gösterdiler... Onlardan enerjimizi yoğunlaştırarak daha etkili kullanmayı öğrendik.

Dr. N: Bu varlıklar fiziksel bir dünyadan mı geliyorlar?

S: (yumuşak bir tonla) Daha çok zekâlarının kabarcıklar içinde var olduğu... süptil bir kattan... onlar çok iyidir. Öğretirler, öğretirler...

Dr. N: Şimdi öğrendiklerinizin pratik sonuçlarına dönelim. Bir dönüştürücü olarak, bu ruhsal bilgiyi dünyadaki çalışmalarınızda nasıl uyguluyorsunuz?

S: (şaşkınlık ifadesi) İşte... orada... aklımda... odaklanmış ışının... ne sebeple iş yaptığını görüyorum.

Dr. N: Odaklanmış ışının mı?

S: Onu bir lazer gibi kullanıyoruz. Sanki bir dişçinin çürümüş dişi oyması gibi... odaklayıp gri enerjiyi temizliyoruz. Bu hızlı yol. Daha etkili olsa da, uzun süren ağır işlevi kullanmak daha zor geliyor bana.

Dr. N: Pekala, Puruyan. Bu bilgiyi dünyadaki çalışmalarınızda nasıl kullandığınızı anlatın. Şimdi her iki anınız da canlanmış durumda. Yavaş yöntemden söz edin.

S: Hastanın başının yanında

parmaklarını birleştirip ellerimi çanak biçiminde tuttuğumda, gözlerimi kapayıp yarı transa geçiyorum. Şimdi ruh dünyasında öğrendiklerimin burada öğrendiklerimden daha yararlı olduğunu görüyorum.

Dr. N: Lütfen, devam edin.

S: Enerji spiralleri gibi, geometrik biçimlerle çalışıyorum, belirli sorunlu noktaların düzenine uydurmak için, onlara aklımdan biçim veriyorum. Sonra bu enerji yapılarını gri alanların çevresine yerleştiriyorum. Yavaş şifa titreşimlerim gri alanları iyileştirmeye başlıyor, aynı ağrıyan bir kasın üzerine sıcak bir baskı yerleştirmek gibi bir şey bu... Bildiğiniz gibi, bu ruhlar, yollarında hasar görmüşlerdir... ve bu hasar giderek kötüleşir.

Dr. N: Bir dakika. "Yollarında hasar görmüş" demekle neyi kastediyorsunuz? Dünyadaki çalışmanızın, yaşam tecrübeleri neticesinde kirlenmiş enerji ile uğraşmak olduğunu sanıyordum.

S: Sorunun öteki yanısıdır bu. Kirlenmek ve hasar görmek farklı şeylerdir. Dünyadaki insan bedeniyle ruh daha yoğun bir maddeye girer. Ayrıca bedende yoğun bir primitif hayvansal enerji bulunmaktadır. Ruhun insan bedeniyle kolayca kaynaşmayan doğal bir saflığı ve inceliği vardır. Bütün bunlara alışmak tecrübelerden geçmeyi gerektirir. Bu yüzden, özellikle genç ruhlar hasar görebilirler.

Dr. N: Ve siz farklı insanlara, farklı enerji düzeni yansıtıyorsunuz, öyle mi?

S: Evet, dönüştürücünün görevi budur. Zarar görmüş enerji hatları

(ya da meridyenleri) öylesine çarpılmıştır ki, bozuk enerjiyi kaldırmak için, onların yeniden düzenlenmesi gerekir. İkincisi, bu ruhların enerji alanlarının dengesi öylesine bozulmuştur ki, bu nedenle işimizin büyük bir bölümünü negatif enerjinin, pozitif enerjinin akışını engellediği tüm beden hücrelerine yöneltiriz. Bu doğru bir biçimde yapıldığında, ruh beyni tam olarak kullanır.

Dr. N: Bu değerli bir bilgi gerçekten.

S: Daha öğreneceğim çok şey var. Biz kendimize ince enerjinin ruhsal süngerleri deriz bu yüzden.

Bir başka dönüştürücünün, dokunma ile tedavi tekniği için söyledikleri de şöyle:

Şifanın sırrı, hasta ile aramdaki serbest enerji akışının engellenmemesi için, bilinçli benliği (nefsi) aradan çıkarmaktır. Amacım, hastaya en büyük hayrı getirmek için, onun enerji akışı ile birleşmektir. Bu ise, belli bir teknikle olduğu kadar sevgi ile yapılabilir.

ÇEVRE ŞIFACILARI

Gözlerimi açan olaylardan biri de, çevreye şifa veren bir hanımın gönderdiği mektup oldu. Kendisiyle bir celse yapmamı istiyor ve nedenini açıklıyordu:

Son birkaç yıldır ne zaman doğaya çıksam, ellerimde bir karıncalanma ve kıvılcımlanma hissediyordum. Son zamanlarda da, rüyalarımda ellerimden çıkan şimşekler görüyor ve onları bir şişede saklayarak korumak isteği duyuyorum. Bu rüyalar bana bir iç ihtiyacımı karşılamış gibi geliyor.

Uyandığım zaman da kendimi mutlu hissediyorum.

Aşağıdaki olay, onun ileri bağımsız bir araştırma grubuna katıldığı noktadan başlıyor.

OLAY 24

Dr. N: Neden beşiniz bir araştırma grubunda bir araya geldiniz?

S: Çünkü enerji ile aynı şekilde çalışıyoruz. Birlikte olduğumuzda bilincimiz yükseliyor, yeteneğimiz artıyor.

Dr. N: Bunu açıklar mısınız?

S: Kişisel olarak, çok uzun süreli ve gerekli ve yeterli miktarda enerji akışını elde edemeyiz.

Dr. N: O zaman bunu birlikte başarıyorsunuz.?

S: Evet, bir ölçüde. Bu nedenle birlikte çalışmaktan zevk alıyoruz, böylece enerjiyi birleştirip konsantre biçimde toplayabiliyoruz. Yalnız çalıştığımızda, enerjimiz böyle güçlü ve rafine olmuyor, her yana dağılıyor.

Dr. N. Bu yüzden rüya görüyor ve elinizde o duyumları hissediyor olmalısınız?

S: .... Bunun benim için bir mesaj olduğunu, enerji ile daha çok çalışmak için daha çok zaman ayırmam gerektiğini anlıyorum.

Dr. N: İnsanlara şifa vermek için toplanan ve kullanılan enerjiden mi söz ediyorsunuz?

S: Hayır, Araştırma grubum enerji ile farklı bir biçimde çalışıyor. Biz bitki, ağaç ve toprak şifacılarıyız. İşte bu yüzden çevre koruma ile ilgileneceğimiz yaşamlar seçiyoruz.

Dr. N: Şu sıra işinizi yetenekleriyle ilgili özel nedenle mi seçtiniz?

S: Evet.

Dr. N: Ya ruh dünyasındaki araştırma grubundakiler ne yapıyor?

S: İkiisi benimle birlikte orman hizmetinde çalışıyor.

Dr. N: O halde dünyada sürüp giden çevre yıkımı ile ilgili yapacağınız çok şey olmalı?

S: (üzüntü ile) Bu çok korkunç bir şey. Bize burada çok ihtiyaç var.

Dr. N: Siz ve grubunuzdakiler Dünyadaki geçmiş yaşamlarınızda da çevresel enerji ile ilgilendiniz mi?

S: Evet... uzun bir süredir.

Dr. N: Bir örnek verir misiniz?

S: Son yaşamımda Şarkı Söyleyen Ağaç adında bir Kızılderili idim. Görevim toprağın bizi beslemeye devam etmesini sağlamaktı. Ormanda saatlerce dikilir ve ellerimi uzatırdım. Kabile benim ağaçlar ve toprakla konuştuğumu sanırdı, ama gerçekte toprak ile enerji alışverişi yapıyordum. Bu rehberler yardımıyla, akıl ve bedenin uzanması ile oluyordu.

Dr. N. Ya bugün?

S: ... Toprakta güzellik ve büyüme yarattığınızda, onu desteklediğinizde, orada yaşayanlara da güç verirsiniz. Ellerinizden, başkalarının etrafında gördüğü güzelliklerden motive olduğunuz bir ortam yaratırsınız. Ayrıca topraktan destek alırsınız.

ENERJİ Dengelemesi, Üç Durak

Ruhlar üç ruhsal durakta enerji dengelemelerini yaparlar. Ruh dünyasına girişte, ilk hesap veriş sırasında ve ruh gruplarına döndüklerinde... Gelişmiş

ruhlar genelde yuvaya dönüşlerinin son durağında yaparlar bunu.

Ruh dünyasına girişte enerji yenileme daha az yapılan bir şeydir. Bunun için bazen, daha önce gördüğümüz gibi, rehberlerin, şifa vericilerin ya da görevlilerin enerjilerinden değil, enkarne olurken ruh dünyasında bıraktıkları kendi enerjilerinden yararlanırlar. Aşağıdaki alıntıda, ölü bir koca ilk durakta eşinin geride kalan enerjisini kullanarak yapmaktadır bunu.

“Kocam rahatça geride bıraktığım enerji ile çalışabilir. Kucaklaştığımız sırada, onu getirdi ve elleriyle nazikçe battaniye gibi etrafıma doladı. Ne kadar yaşlı ve yorgun olduğumu biliyordu, o yüzden ruh dünyasına dönmemi istemişti. Temas kurulduğunda, enerjimin geride kalanı bir mıknaş gibi yapıştı. Büyüdüğümü hissettim. Farkettiğim ilk şey aklını telepatik olarak okuyabildiğim oldu ve beni saran enerji ile daha çok şey algıladım.”

Rehberlerimiz hesaba çekiliş sırasında enerji tazelemenin daha yararlı olduğunu düşündüklerinde, bunun farklı bir nedeni vardır. Bu, güç bir yaşamdan sonra sorguya çekilmenin, temel olarak daha üretici olduğu kararına dayanır. Hesap vermeden hemen sonra çeşitli nedenlerle ruh grubumuza dönmeyebiliriz. İşte bir örnek:

“Beyaz duvarlı sade bir odadaydım. Bir masa ve iki sandalye vardı. Rehberim Everent karşılık verme huyumdan dolayı kaygısını ifade ediyordu. Bu ara, “Fiziksel formu eritme” dediğimiz şeyi yapmak üzereydi. Geride bıraktığım enerjiyi ısıtılı

şeffaf hoş bir kapta tutuyordu. Bana doğru geldi ve onu ellerime bastırdı. Bir elektrik şarjı gibi enerjimin arttığını hissettim. Sonra, geride bıraktığım enerjiyi kolayca alabilmem için, doğal titreşim frekansımı uyararak bana yaklaştı. Merkezim kendi özü ile dolduğunda, fiziksel beden ikizimin dış kabuğu crimeye başladı. Bu sanki islandığında silkinerek üzerindeki suyu püskürten bir köpeğin yaptığına benziyordu. Böylece istenmeyen dünyasal parçacıklar çözüldü ve daha önce donuk ışıldayan enerji alanım parlamaya başladı.”

Genel olarak da, ruhlar enerji birleştirmelerini ruh gruplarına döndüklerinde yaparlar.

OLAY 25

Aşağıdaki olay Epelon adındaki bir varlıkla yaptığım celseden alınmıştır. Epelon, İrlanda’da yaşlı bir kadın olarak 1910 da öldüğü zor bir yaşamdan sonra, asıl yurduna dönmüştü. Fiziksel olarak güçlü ve kendine güvenen biri olmasına karşın, otoriter ve alkolik bir adama varmış ve neredeyse tek başına beş çocuk büyütülmüştü. Yuvaya döndüğünde yapılan tören, bu güç yaşamdan sonra iyi yapılmış bir görevin kutsanmasıydı sanki.

Dr. N: Epelon, ruh grubunuzla sevinçli selamlaşmanızı bitirdikten ve hasretinizi giderdikten sonra, hemen geride bıraktığınız enerji ile mi birleştiniz?

S: (gülüyor) Rehberim Keneris

bu birleşmeyi sevinçli bir tören haline getiriyor.

Dr. N: Geride bıraktığınız enerji ile mi?

S: Evet, enerjimin bulunduğu cam vazoyu almak üzere bir nişe doğru gidiyor. Enerjim onun bakımı altındaydı.

Dr. N: Anladığıma göre, yokluğunuz dolayısıyla rezerv enerjiniz çok aktif değildi. Toplam enerjinizin ne kadarını geride bırakmıştınız?

S: Sadece yüzde on beş kadarını, İrlanda'daki hayatım için gerekiyordu bu.

Dr. N: Peki, bu yüzde on beş, yüzde seksen beşi Dünyada iken, grup derslerine katılabiliyor ve oradakilerle birlikte olabiliyor mu?

S: Hımm... Bir ölçüde... evet, her iki düzende de bilgi toplamaya devam ediyorum.

Dr. N: Bir şeyi merak ediyorum. Eğer bu yüzde on beş varlığını bağımsız olarak sürdürebiliyorsa, onu almak için Keneris'e neden ihtiyaç duyuyorsunuz.

S: Keneris, ben dünyaya gittiğimde, alevimin bakıcısıdır. Ayrıca enerjimi birleştirmek onun görevidir. O bunu bir tören haline dönüştürmesini iyi bilir.

Dr. N: Bana bu törenden söz edebilir misiniz?

S: (neşeyle) Bütün dostlarım etrafımda toplanırken, verici bir baba tavrıyla, Keneris enerjimi nişten çıkarıyor ve İrlanda'da iyi yaptığım görev dolayısıyla neşeyle övgüler yağıdırıyor.

Dr. N: Bu eğlencede İrlanda'daki yaşamınızdaki kocanız da var mı?

S: Evet, evet. Ön sırada yüksek sesle sevincini belli ediyor o da.

Ama İrlandalı bedeninin dışında, aynı insan değil sanki.

Dr. N: Pekâlâ, devam edin.

S: Yeşilimsi cam vazodaki enerjimi getiriyor. Daha çok parlaması için ellerime sürüyor. Sonra yaklaşıyor ve ışıktan enerji bulutunu üzerime, bir manto gibi atıyor. Birleşmeme kendi güçlü titreşimleriyle de yardımcı oluyor.

Dr. N. Bu arada neler hissediyorsunuz?

S: Birleşmem iki civa yuvarlağının bir cam tabakta birleşmesine benziyor. Doğal olarak birbirlerine akıyor ve hemen bir oluyorlar. Güç ve kişilik olarak yeniden diriliyor gibiyim sarkı. Ayrıca, birleşmenin sıcaklığı sükûnet ve huzur veriyor bana. Ölümsüzlüğü hissediyorum.

Dr. N: Öyleyse dünyaya gelirken enerjimizin yüzde yüzünü getirmememiz bir kayıp değil mi?

S: Ciddi misiniz?.. O koşullarda hiçbir insan akli onu kaldıramaz, ama İrlanda'daki hayatıma biraz daha fazlasını getirebilirdim sanırım.

Dr. N: Şu sıradaki bedeninizde yüzde kaçını taşıyorsunuz?

S: Yüzde altmış kadarını... ve bol bol yetiyor bana.

Dr. N: Bir celselerde bana, ruhların tüm enerji ve belleklerini getirmelerine izin verilen bazı gezegenler olduğu söylenmişti.

S: Evet, bu yaşam biçimleri zihinsel olarak iletişime de izin verir. Ama Dünyada -sahip olduğumuz bedenle- koşulları tayin eden evrimsel gelişimimizdir. Bu sınırlama bizim için gereklidir.

Dr. N: Peki, her yaşamdan önce enerjinizin ne kadarını götürece-

ğinizi nasıl tayin edersiniz?

S: Buna ben değil, bedeninin fiziksel ve zihinsel niteliklerine dayanarak, Keneris ve Konsey karar verir. Bazı bedenler daha fazla ruhsal enerji gerektirir ve onlar, biz Dünyada yaşama başlamadan önce, hangi koşullar altında yaşayacağımızı bilirler.

Not: Epelon, bugün, uluslararası bir mali danışmanlık şirketi adına, bütün dünyayı dolaşan bağımsız bir iş kadını olarak yaşamaktadır. Bir çok evlilik teklifi almış ve hepsini reddetmiştir. Güçlü bir kişiliğe sahiptir bu gün de.

Zaman zaman da, süjeler enerjileri ile birleşmeden önce, normalden daha fazla

beklediklerini ifade ederler. Aşağıda olduğu gibi:

“Bazen Konsey toplantısına kadar beklerim, çünkü taze enerjimin yaşamış olduğum hayattaki anı ve duyguları hafifletmesini istemem. Eğer birleşirsem, önceki hayatım bana daha az geçmiş gibi gelir. Yaptığım işlerle ilgili hesap verirken, her olayın anısının açık ve berrak, düşüncelerimin konsantre olmasını isterim. Belli eylemlere neden kalkıştığımı açıklayabilmek için, anılarımı tam korumak isterim. Dostlarım bundan pek hoşlanmazlar, ama daha sonra yeniden şarj olabilirim nasılsa.”

Gelecek bölümde ruh gruplarını ele alacağız.

IŞIĞIN HAZİNESİ

“The Fireside Treasury of Light” kitabından

Çeviren: Nelda Bayraktar

Bu yazı dizisi bazılarınca Altın Çağ, Kova Çağı, Milenyum diye de nitelendirilen New Age yazarlarına ait önemli ve anlamlı kitapların çok kısa özetlerini içermektedir.

Bu kitaplar insanların hayatlarını değiştirebilmiş, toplumu etkileyebilmiş dahası düşüncelerimizi yeni ve heyecanlı istikametlere yönlendirebilmiştir.

Yazarlar, düşünce adamları, şairler, spiritüel üstadlar, hümanist psikologlar, devrimciler ve Şamanlar bu dizide Yeni Çağ'ın birbirinden farklı ve çeşitli düşünce unsurlarını ortaya koymaktadırlar.

YENİ ÇAĞ'IN ESASLARI

Adı Yeni Çağ olmasına rağmen yeni olan bir şey yoktur Yeni Çağ akımında. Burada paylaşılan tüm esaslar ve doğrular zaten dünyanın bütün büyük dinleri, peygamberleri, mistikleri ve filozofları tarafından çağlar boyunca ortaya konulmuştur. Doğru her yerde doğrudur ve bu kitaptaki değişik yollar aslında aynı yere çıkmaktadır: Ruhsal yani spiritüel uyanışa, kişisel gelişime yani tekâmüle, aydınlanmaya ya da insanın gerçek ben'ini keşfine...

Yeni Çağ, insanlar ile ilgilenmektedir; spiritüel deneyimleri, disiplinleri ve ilgileri olan insanlarla... Global ve çevresel değişimden, dünya barışından, spiritüel rehberlerden, medyumlardan, bedensiz varlıklardan, alternatif tıptan, Doğru felsefesinden, kristal ve taşlardan, bilim ve fizikötesinden, ezoterik dinlerden, dönüşümsel psikolojiden fikirler alarak uygulamaya çalışmaktadır.

Bu değişim neden olmuştur? Bunu açıklamaya çalışan pek çok teori ortaya atılmıştır. Ancak şu bir gerçektir ki değişim ona ihtiyaç duyulduğu için olmaktadır. Krizler ve sıkıntılı dönemlerin ardından daima ilerleme gelir. Tekâmül hayata tutunmanın karşılığıdır.

Dünya gezegeni ciddi bir kriz geçirmektedir. Yaygın bir inanışa göre

yaşamlarımıza ve gezegenimize yeni bir bakış açısından bakmamızı sağlayacak yeni bir paradigmaya ihtiyaç vardır. Bu ise yeni bir anlayış ve yeni bir eylem demektir. Atmosferin sera etkisi, global ısınma ve ozon tabakasının bozulması ve yağmur ormanlarının yok olmaya yüz tutması gibi yeni çevresel krizlerle karşı karşıya kalınca insanoğlunun da yeni bir bilinç düzeyine gelmesi kaçınılmaz olmaktadır.

Yeni bilinç düzeyi insanın kişisel, toplumsal değişimini ve tekâmülünü ilgilendirmektedir. Böylece insan yaşamındaki gerçek kaliteyi yakalayabilmektedir. Yeni çağ yazarları ruh ve beden arasındaki bağın önemine, tecrübelerin -ki bunlar ruhsal, fiziksel, duygusal ve spiritüel olabilir-değerlerine bizi yönlendirmektedirler. Böylece yüksek benliğimizle spiritüel irtibat kurarak iç barışımızı gerçekleştirebiliriz.

Ellili yılların Beat'leri gibi, Altmışlı yılların Hippi'leri gibi dış görüntülerinden anlayamazsınız Yeni Çağ insanlarını. Her yaşta insanlar, anneanneler, bilimadamları, doktorlar, televizyon yapımcıları ve öğretmenler Yeni Çağ'ın aydınlık düşüncesine, disiplinine, sistemine ve teknolojisine doğru çekilmektedirler. Böylece Yeni Çağ sunduğu güçlü fikirlerle insanların düşüncelerine yeni yollar olmakta ve pozitif değişimlerine kapılar açmaktadır.

IŞIKTA YAŞAMAK

SHAKTI GAWAIN

Yeni Bir Yaşam Yolu

Çok heyecanlı ve güçlü bir zaman içinde yaşıyoruz. Bilincimizin en derinlerinde radikal bir değişim meydana gelmekte. Şuna inanıyorum ki bizler şimdiki yaşam tarzımızın yerine yepyeni bir yaşamı ikâme etmeye davet ediyoruz. Bizler aslında eski dünyamızı yıkıp yerine yenisini inşa etmekle meşgulüz.

Eski dünyamız dış değerlere odaklanan bir dünya idi. En temel spiritüel bağımızı kaybetmiş olmamızdan dolayı maddi dünyanın tek gerçek olduğuna inanıp durduk hep. Kendimizi tamamen kayıp, boş ve yalnız hissettiğimiz için de mutluluğu ve tatmini sadece dış değerlerde yani parada, sahip olduğumuz maddi şeylerde, ilişkilerde, işimizde, şöhretimizde, yiyeceklerde ve uyuşturucularda aradık.

Yeni dünya, içimizdeki kâinatın yüksek enerjisine kendimizi açtıkça ve yaratıcı enerjinin bilinçli olarak içimizde dolaşmasına izin verdikçe kurulmaktadır. İçimizdeki spiritüel uyanıklık ile irtibat kurdukça kâinatın yaratıcı gücünün de içimizde olduğunu öğreniriz. Kendi gerçeğimizi yaratabileceğimizi ve bunu yapabilmenin sorumluluğunu da alabileceğimizi ayrıca öğreniriz. Değişim her bireyin içinde başlar, ancak bireyler değiştikçe tüm kitlenin bilinci de yavaş yavaş değişmeye başlar.

Dünyamızda engin bir değişimin olmakta olduğunu ben şahsen kendimdeki, etrafımdaki ve içinde yaşadığım toplumdaki değişimden gözlemleyebiliyorum. Tüm dünyada irtibat halinde

olduğum binlerce insandan aldığım feedback de bu fikrimi desteklemektedir.

“Işıқта Yaşamak” kitabım tek tek her bireydeki ve dünyadaki bu bilinç değişimi ile ilgilidir. Kitabımda sık sık bahsettiğim eski ve yeni dünya kavramları geride bıraktığımız ve yeniden yarattığımız dünyayı anlatmaktadır.

Pek çok insan için içinde yaşadığımız dünya zamanı dünyanın durumundan ve kişisel hayatlarımızın kötünden daha da kötüye gidiyor gibi gözükmesinden dolayı sıkıntılı gelebilir. Bu sanki bir zamanlar çok iyi çalışan pek çok şeyin artık çalışmamasına benzemektedir. Şahsi kanaatime göre de bazı şeyler iyice parçalara ayrılacak ve daha da büyük bir hızla böyle olmaya devam edecektir. Ancak bunun negatif yani olumsuz bir şey olduğunu da asla düşünmüyorum. Bu, olmakta olan esaslı değişime gözlerimizi açmaktansa, eski dünyamıza ve adellerimize duygusal olarak sıkı sıkıya bağlı olmamızdan kaynaklanan bir sıkıntıdır.

Paradoks gibi gözükse de bu değişimler herhangi birimizin hayal edebileceğinden öte bir lütuf gibidir bizlere. En basit doğru yüzyıllardır uyguladığımız eski yaşam tarzlarımızın artık çalışmıyor olmasıdır. Bu yaşam tarzlarımız bize hep aradığımız tatmini, neşeyi ve derin duyguları hiç getirmedi. Bu tarz hayatların içindeki en neşeli hayatlar bile yeni dünyanın en yüksek bilinç düzeyinde kavuşulacak derin duygularla mukayese edilemez.

Sanki tüm yaşamlarımız boyunca bir okulda gibiyiz. Öyle bir okul ki, içinde, okulun gerçek fonksiyonunun tam tersi bir eğitimi almaktayız. Bizlere öğretildiği şekilde bazı şeyleri yapıyoruz. Belli derecelerde elde ettiğimiz başarılarımız

için de seviniyoruz ancak pek çok şey ümit ettiğimiz şekilde çalışmıyor. Olmasını istediğimiz mükemmel bir ilişki hiçbir zaman materyalize olmuyor. Hiçbir zaman istediğimiz kadar paramız olmuyor. Hiçbir zaman tam olarak güvende ve bereket içinde hissedemiyoruz kendimizi. Bunların bazılarını elde etsek bile daha fazlasını daha derinini istiyoruz.

RUHUN KOLTUĞU

GARY ZUKAV

Bizler 5 duyulu insandan çok duyulu insana tekâmül ediyoruz. 5 duyumuz, fiziksel gerçekliğimizi algılamamız için tasarlanmıştır. Çok duyulu insanın algıları ise fizik gerçeğin ötesine yani 5 duyumuzun da içinde olduğu daha geniş dinamik bir sisteme açılır. Çok duyulu insan fiziksel gerçeğin daha büyük bir tekâmül portresinde oynadığı rolü algılayabilir. Bu gerçek 5 duyulu insana kapalıdır.

En derin duygularımızın orijini işte bu görünmeyen gerçeklik içinde yer alır. Görünmeyen gerçekliğin perspektifinden bakıldığında kendilerini daha yüksek amaçlar için feda edenlerin motivasyonları bir anlam kazanabilmektedir. Böylece Gandhi'nin gücü ve İsa'nın merhameti de algılanabilir ve anlaşılabilir olmaktadır ki bunları 5 duyu insanı göremez.

Büyük öğretmenlerimizin tümü çok duyulu insanlardı. Onlar çok duyulu bir varlığın geniş perspektifini yansıtan değerlere ve algılara göre bizlere konuştular ve davrandılar. Onların ağızlarından çıkan kelimeler ve uyguladıkları şeyler ise içimizdeki doğruların uyanmasına neden oldu.

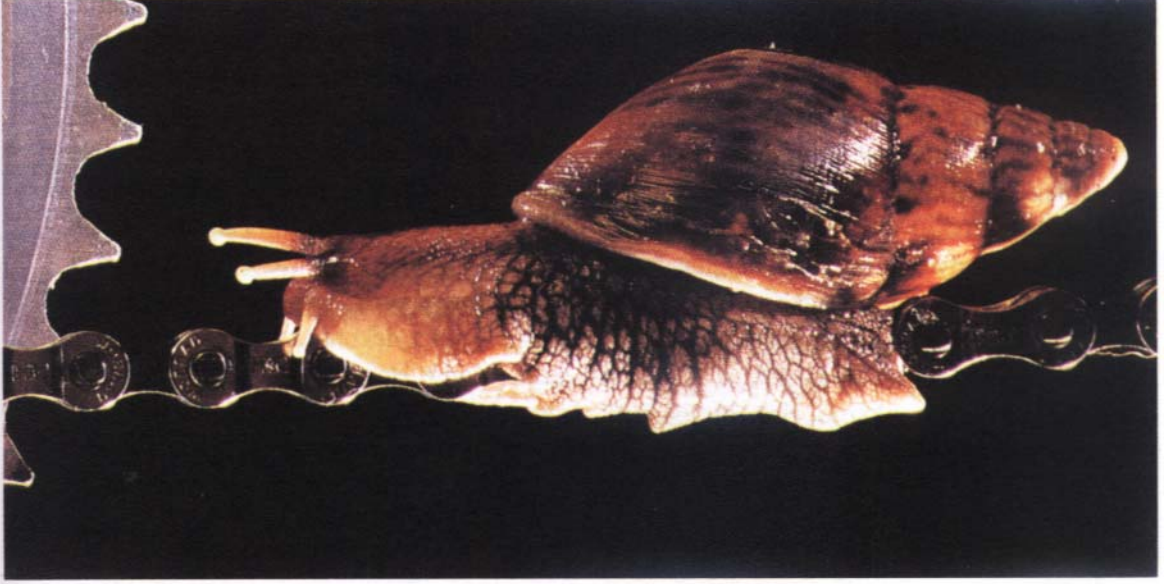
5 duyulu bir insanın algı dünyasına göre bizler fiziki olan kâinata yapayalnız bireylerizdir. Çok duyulu bir insanın bakış açısına göre de biz hiçbir zaman yalnız olmadığımız gibi kâinat da canlıdır, bilinçlidir, şefkatlidir ve zekidir. 5 duyu insanı fiziki dünyayı hiçbir hesabı olmaksızın bize verilmiş olan ve içinde hayatta kalabilmek için mücadele ettiğimiz bir yer olarak tanımlar. Çok duyulu bir insan ise fizik dünyayı ruhların birarada paylaşarak kendilerini eğittikleri bir yer olarak görür. Böylece burada olan herşey onların eğitimine hizmet eder. 5 duyulu bir insan için niyetlerin hiçbir etkisi yoktur, eylemlerin sonuçları ise fizikseldir ve her eylem de bizleri veya diğerlerini etkilemez. Çok duyulu bir insan eylemin gerisindeki niyetle ilgilenir, her niyetin bizleri ve diğerlerini etkileyebileceğine ve hatta fiziki dünyanın sınırlarının ötesini de etkileyebileceğine inanır.

En derin kavrayışımızın orijininde görünmeyen gerçekliğin yer aldığı söylemek ne demektir? 5 duyumuzla algılayamadığımız ancak diğer insanların melekeleriyle bilinebilen ve anlaşılabilen gerçekliğin varlığını düşünmek ne demektir?

Elimizdeki bilgilerimizle cevaplayamadığımız bir soru sorulduğunda ya mantık dışı ya da uygun olmayan ve sorulması abes olan bir soru diye sınıflandırabiliriz. Ya da soruyu soran kişinin cevabı verebilmemizi sağlayan referans çerçevesini genişletmesini isteyebiliriz. İlk iki şık bir soruyla karşılaştığımızda verdiğimiz en kolay tepkidir. Ancak gerçeği arayan, gerçek bilim adamı aradığı cevapları bulabileceği referans çerçevesine doğru gitmeye başlayacaktır.

Bazı İnsanlar Vardır...

Zehra İskender

Bazı insanlar vardır. Başarılı olmak için her türlü imkâna sahiptirler. Zeki, yetenekli, insan ilişkilerinde etkili, enerjik ve canlıdırlar. Ama son derece vasat bir yaşam sürerler. Yaşam felsefelerini kararlı ve ölçülü olmak üzere kurmuşlardır.

Ancak ölçülü olmak fikrinde aşırı titizlenirler. Yeniliklere hiçbir zaman cesaretle yaklaşamazlar. Yeni insanlarla tanışmak, yeni bir işte, hatta yeni bir muhitte ve şehirde bulunmak onları ürkütür. Alıştıkları yaşam düzeyinde kendilerini hep emniyette hissederler. Ellerindeki imkânları ölçüsünde istekleri ve arzuları vardır. Çevrelerindeki insan-

ların atılımlarını, yaşam mücadelelerini takip etmek bile onları yorar. Sakin, düzenli bir yaşam içinde çok başarılı olmayı isteyerek, atılım yapmaktan kaçarlar.

Genellikle zararsız, sürpriz olasılığı olmayan işlerde yaşarlar. Tedbirli olmak oto-kontrol sistemlerinde en rahat işletebildikleri meziyetleridir. Bu meziyetleri ile her zaman övünürler. Çünkü tedbir hiçbir zaman zarar getirmez. Başlarını ağrıtmaz ama istek ve arzularının hiçbirini gerçekleştiremedikleri için genelde yaşamları tek düze ve çok neşeli değildir. Yaşamdan büyük hazlar ala-

mazlar. Çünkü devamlı aşırı ölçülü olmak düşünme ve hayal güçlerine de ket vurmuştur. Düşünceleri tedbir ağırlıklıdır.

Böyle insanları gözlemlediğimizde ortak bir sonuca varabiliriz. Onlar, risk almayı zarar görmekle eşdeğer görürler. Bu nedenle “azı karar, çoğu zarar” felsefesinde yaşarlar.

Halbuki başarılı olmak, kendimize çevremize fayda sağlamak için riski göze almak, istek ve arzularımıza gözü kara atlamak gerekir.

Bazen öyle durumlarla karşılaşırız ki orada durmak yerine riske atlamak daha doğru ve faydalı olabilir.

Ayrıca aşırı tedbirli insanların düşüncelerinin aksine risk ölçsüzlük değildir. Hedefe giderken önümüze çıkabilecek, bizi daha donanımlı (bilgi, tecrübe, teknik v.b.) daha güvenli ve planlı hareket etmeye yönlendiren bir etkidir. Hayatın her aşamasında başarmak kadar kaybetmek vardır. Başarıyı riske etmek, onu daha iyi yapabilme becerisini öğrenmeye azimli olmaktır. Ünlü bir söz vardır: “Yenile yenile, yenmesini öğrenmeli” diye..

Eğer risk bizi korkutuyorsa, çevremizdeki imrendiğimiz başarılı insanların hayat hikâyelerini dinleyip öğrenmeliyiz. Hepsinin riske girdiklerini görmekte gecikmeyiz.

Kadir Bey, diğer çarşı esnafı tarafından devamlı uyarı almaktadır. Çünkü yaralanma ve hırsızlıktan eski hükümlü Yusuf, sıkça Kadir Beyin dükkanına gelip öte beri istemektedir. Çoğu zaman sabah öğle yemekleri için

gelmektedir. Kadir Bey onun her isteğini hiç geri çevirmeden yerine getirmektedir. Yalnız kasanın bulunduğu kısma girmemesine dikkat eder. Yusuf da hep onun görebileceği yere oturur. Kadir Bey söylentilere kulak asmaz. Çünkü aylarca hiçbir şeyi eksilmemiş ve çalınmamıştır.

Bankaya kredi borcunu ödemeye gideceği bir gün evden acil bir telefon gelir. Babası enfarktüs geçirmektedir. Ne yapacağını şaşırır.. Son ödeme günüdür. Yusuf çıkagelir..Kadir Bey bir anlık tereddüt geçirir. Sonra Yusuf’tan rica eder. Parayı verir. Eve gider. Ertesi gün Yusuf Banka dekontu ve paranın üstü ile gelir. Kadir Bey harçlık vermek ister o almaz. “Abi bana güvenmeni cebime girecek milyarlara değişmen” der. Zaman geçer Kadir Bey’c eleman lâzım olur. Yusuf’a söyler. Yusuf çalışmaya başlar. Çarşının en güvenilir esnaflarından biri olur.

Nimet elli iki yaşında hiç evlenmemiş biridir. En yakın komşusu ve kiracısı olan Ayşe Hanımlarla çok iyi anlaşır. Onlar da ailecek onu çok severler. Ayşe niçin evlenmediğini sorunca Nimet “Kötü, huysuz birine düşersen acı çekersem korkusu hep beni engelledi, evlilik mesuliyet ister” diye konuşurdu.

Gün gelir, Nimet’in kiracısı yeni ev alıp taşınma hazırlıklarına girişir. Nimet Hanım üzgündür. İyi bir kiracı bulmak çok zordur. Nasıl biri gelecektir... v.b.

Ayşe bir gün ona; yeni evlenecek bir çiftten bahseder. Çok iyi olduklarında, iş sahibi çalışkan insanlar olduklarından bahseder.

Nimet kabul eder, tanışmak ister. Ertesi günü Ayşe hanım onları getirir. Onları görünce şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemez. İkisinin de gözleri görmez. Şaşkındır. Hiç böyle bir kiracı düşünmemiştir. Ocak, şofben, musluk gibi bir sürü tehlike mevcut iken onlara güvenemeyeceği açıktır. Ayşe titizliğini bildiği halde bu çifti nasıl getirmiştir.

Erkek olan söze girer: “Malum halimiz sizi tedirgin edebilir. Bu çok doğal ama inanın bizden memnun kalacaksınız. Biz ikimiz de yurttta kaldık. Ailelerimizden uzakta beş yıl geçirdik. Sizi düşündürebilecek her türlü riskin içindeydik ama korkulacak hiçbir olay yaşamadık. Tabii riskler her zaman var. Benim kadar sizin için de geçerli bu...”

Nimet istemeye istemeye evini onlara kiralar. Yeni kiracılarını tanıdıkça yaşamla ilgili pek çok düşüncesi ve davranışları değişir. Daha huzurlu ve mutlu olur. Turlara katılır. Bir seyahati sırasında tanıştığı biriyle evlenmekte hiç tereddüt etmez.

Aysun 25 yaşında bir genç kızdır. Yaşamı hep insülinle geçmektedir. Sağlığına çok dikkat etmek zorundadır. Kendi insülinini tam saatinde yapmaya özen gösterir. Ama vücudunda sancılar başlar. Acı çekmektedir. Doktora gider, tetkikler yapılır. Sonuçta pankreasında taş olduğu çıkar. Ameliyat gereklidir. Doktora şeker hastası olduğunu söyler. “O halde taşınızı kırdırmalısınız” cevabını alır.

Özel bir taş kırma merkezine işten bir arkadaşı ile giderler. Her şey umud vericidir. Tedavi sonucunu şeker hastalığına rağmen garanti ederler. Ama fatura onun kaldıramayacağı tutardadır. Dışarı çıkarlar. Aysun ağlamaya başlar ve ne yapacağını şaşırmıştır.

Arkadaşı onu kendi evine götürür. Ona çay ikram eder. Sohbet ederler. Aysun sohbet ettikçe açılır, neşelenir. Birlikte olanı değerlendirirler. Taşın mutlaka alınması lâzımdır. Ama hastalığından dolayı ameliyat büyük bir risktir. Kırdırtamayacağı da kesindir.

Arkadaşı çok kesin bir dille “Sen istersen ameliyatın çok iyi geçmesini sağlayabilirsin. “ diye konuşur. Aysun “Nasıl yani” diye karşı çıkacak olur. Arkadaşı “ Bak telâşsızca düşünsen, bu yaşa kadar kendi insülin iğneni yaparak pekâlâ çok sağlıklı yaşamışsın, dikkat etmişsin. Bir de düşüncelerini kontrol edebilsen. Tıpkı saatinde insülin almak gibi kendini ağlamakla perişan edeceğine belli saatlerde hep ameliyatın iyi geçebileceğini düşünsen. İnan ki iyi geçer. Kırk gün ne düşünürsen o olur demezler mi? İyi düşün”. Aysun arkadaşının dediğine inandı ve uyguladı. Haydarpaşa Hastanesinde ameliyat oldu. Ve iyileşti. Hâlâ insülin kullanıyor. Ama gerektiğinde riske girmeyi göze alabiliyor.

İşte yaşamdan üç örnek.. Başarı ve mutluluk hattâ sağlık için hiç sonucunu bilemediğimiz adımlar bizi istediğimiz sonuçlara götürebilir.

BİR AŞK Kİ !..

Bir aşk ki gönüldendir, mis gibi kokar;
Gönülden kopup gelen, gönüle akar.
Kurumuş dudakları, solan yüzleri,
Sevgi aydınlatır da, cana can katar.

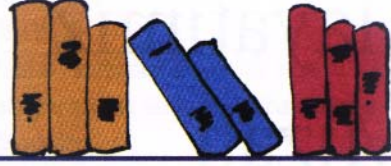
Yalnız gıda, su değil bizi yaşatan,
Kopmuş bir dal gibidir sevgisiz kalan,
İnsanlık ağacına bizi bağlayan,
Sevgidir, yoğurup da Hakka vardıran.

O bir ışık, bir güç ki, verdikçe artar,
Gönlünde sevgi yanan, sevinçle coşar,
Sevenin yakınması bencillik kokar;
Gerçek aşkı yaşayan, mutluluk saçar.

Dr. Refet Kayserilioğlu

KİTAPLIK

Şeytan ve Genç Kadın, Paulo Coelho, Can Yayınları, 198 sayfa

Arın İnan

İyi ile kötünün yüzü aynı mıdır? Her insanın yoluna ne zaman çıktıklarına mı bağlıdır her şey? Her insanın bir fiyatı var mıdır? Bir kötünün içinde bir nebze iyilik varsa onu kurtarabilir misiniz?

İnsanın vesvese verenle mücadelesini güzel bir hikâye içinde sunuyor Paulo Coelho. Satırların aralarındaki derin anlamlara düşüyor sonra yeniden satırlara tırmanıyorsunuz.

Yazar iyi ile kötünün sürekli birbirini sınağığı bir ortamda yaşadığımızı altını çizmeye çalışmış. Böylece iyi kötüyü de dönüşebilir, kötü de iyiye.. Sadece onların ne zaman karşınıza çıktığına bağlıdır her şey... Kötüye direnmenin; kişinin bağlı olduğu değerleri gerçekten doğru bir iç yargılamasından geçirmeden mümkün olamayacağını da vurgulamak istemiş. Bunun için de bir rahibi örnek göstererek onun bile doğruları kendine uydurabilmek için aklileştirme mekanizmasını kolaylıkla kullanabileceğine işaret etmiş. Her kim olursak olalım iyide kalabilmenin bir mücadelesi vardır ve olması gerekir. Yine aynı şekilde her kim kötude ise iyinin içinde kendini görebildiği zaman kurtulabilecek ve başkalarını da kurtarabilecektir. Bunun için çok güzel bir eski öyküden söz ediyor: O yörenin bilge keşişlerinden birisi köyün en gaddar ve acımasız katilinin evine gelip kalmak istiyor. Bir gece kalmayı başarıyor. Ancak katil sabaha kadar hañçerini biliyor. Bu arada da keşişin neden kendisinden korkmadığını merak ediyor. Bunun için ona sorular yöneltiyor ve diyor ki "Kentin en güzel fahişesi şu kapıdan içeri girse onun güzel ya da baştan çıkarıcı olmadığını düşünmek gelir mi elinizden?" Keşiş: "Hayır. Ama kendimi tutmak gelir" diye cevaplıyor. Bunun üzerine gaddar katil: "Ya dağlardan ini, bize katılmanız için size pek çok altın vaat etsem, bu altına taşmış gibi bakmak gelir mi içinizden?" "Hayır ama kendimi tutmak gelir" diyor keşiş. "Peeki ya yanınıza iki kardeş gelse ve bunlardan biri sizden nefret etse, ötekiyse sizin bir aziz olduğunuzu görse, her ikisine de eşit davranmayı başarabilir misiniz?" "Bana acı verse de kendimi tutmayı ve her ikisine eşit davranmayı başarabilirim." diyor keşiş. Böylece kötü ve gaddar olan, keşişin kendisine benzediğini anladığında kendisinin de ona benzediğini anlamış oluyor.

Paulo Coelho, tüm bunları gözlerden uzak bir dağ köyü olan Bescos'da oluşturduğu mekânda anlatmaya çalışıyor. Günlerden bir gün buraya şeytanı ile birlikte bir yabancı geliyor. Köy halkının yaşamını alt üst edecek, onları kıskırtacak, değer yargılarını tersine çevirtecek, hatta kökünden değiştirecek bir önerisi vardır yabancının. Köy halkına tanıdığı süre ise bir haftadır. Bazen bir hafta bir yıl kadar uzun gelir insanoğluna. Hele bu süre içinde yaşam, ölüm, adalet ve dürüstlükle ilgili temel sorunlarla yüzleşmek gerekmişse ve bir yol ayırımına gelinmişse...

Bundan sonrasını okumak ve üzerinde düşünmek ve iyi ile kötünün ikilemine dalmak sizlere kalıyor.

Paulo Coelho
ŞEYTAN
VE
GENÇ KADIN

8. BASIM

Üçüncü BASKI
TÜRKÇÜ ÖZDEMİR

Hayatımız Mizah

Güngör Özyiğit

Yaşarken her an ölüme biraz daha yaklaşıyoruz. Ve ne zaman öleceğimizi bilmediğimizden, yaşamla ölüm zaten iç içe. O yüzden hayatın mizahı ölüme de yansır. Sayın Adnan Ersan'ın derleyip topladığı mezartaşı esprileri ölümün soğuk yüzünü biraz olsun gülümsetir.

Ay başını çıkarmakta zorlanan memurlar bile ölümden sonra yeniden dünyaya gelmeyi isteyebilir, ama bir şartla:

TANRIM

BENİ BAŞTAN YARAT

AMA

MEMUR OLARAK DEĞİL

Kefenin cebi olmasa da vasiyet diye bir şey var:

SON VASIYETİ

KEFENİN CEPLİ OLMASIYDI

İşte kız kuruları için uygun bir mezartaşı yazısı:

AÇILMADAN İADE

Parasını yitiren kumarbaz, bazen hayata da veda eder:

SONUNDA YAŞAMA REST ÇEKTİ

Durmadan ev değiştiren kiracılar için, mezar son

adres:

ÇOK ADRES DEĞİŞTİRDİ

BURASI SON ADRESİ

Bazıları bu dünyada o kadar çok çeker ki, dünya değiştirmede ferahlık vardır diye düşünebilir:

OH BE!

ÖBÜR DÜNYA VARMIŞ!

Descartes her ne kadar "Düşünüyorum öyleyse varım" demişse de, düşünmek çoğu kez kişinin varoluşuna tehdit oluşturabilir:

DÜŞÜNÜYORDU

ÖYLEYSE YOK EDİLMELİYDİ

İnsan, taşınmaz mallar edinmekten, günü gelince onu taşıyacak dostlardan yoksun kalabilir:

DÜNYA MALI DÜNYADA KALİYOR

ASIL SORUN NAKLİYE

Hayatı boyunca saklanarak yaşayanlar, sonunda Azrail tarafından yakalanarak sobelenir:

HAYATI SAKLAMBAÇ

OYUNU SANDI

AZRAİLE SOBELENDİ

Yaşamak yorulmaksa, ölüm sırtüstü istirahat:

YAŞAMAKTAN YORULUNCA

SIRTÜSTÜ YATMAYA

KARAR VERDİ

Yaşarken omuzlarda taşınacak bir iş başaramayanlar, öterek bu dileklerine erişebilirler:

TEK DİLEĞİ

BİR GÜN OMUZLARDA

TAŞINABİLECEĞİ

BİR ŞEY YAPMAKTI

BU, ÖLÜMÜYLE GERÇEKLEŞTİ

Ucunda ölüm yok ya desen de, hayatın son ucu mezara çıkar:

UCUNDA ÖLÜM YOK YA

DERDİ, VARMIŞ

Sollamanın yalnız ideolojik bazda değil, trafikte de neye malolduğu mezar taşında dile gelir:

RAHMETLİ DE SOLLARDI

Nefes kesen hayat kavgasında nefesi kesilenin, öteki dünyaya bileti de kesilir:

NEFES KESEN

BİR MÜCADELEYE GİRMİŞTİ

BİR GÜN NEFESİ KESİLDİ

Yaşam hakkında bilinçlenene kadar, insan, değerleri gözetmeden müsvedde gibi yaşar. Sonra uyanır da ömrünü temize çeker ve öylece ölüme hazırlıklı gider:

BU DÜNYADA BİR SÜRE

MÜSVEDDE YAŞADI

ÖMRÜNÜ TEMİZE ÇEKTİ

VE GİTTİ

Bazıları, kafesteki kuş misali kendini dünyada mahpusta gibi mahsur hisseder. Ve bir mahzuru yoksa ben gideyim der:

DÜNYADA MAHSUR KALMIŞTI

KURTULDU

Herkes uzun yaşama hedefine nişan alır, ne var ki çoğu iskalır:

HEDEFİ UZUN YAŞAMAKTI

ISKALADI

Ölüm her insanın kapısını çalar. Ve hemen herkes boş bulunup kapıyı açar:

ÖLÜM KAPIYI ÇALINCA

SEVGİ DÜNYASI ABONE FORMU

Yayın Süresi : *Aylık*

Yıllık Dergi Bedeli : *18.000.000*

Dergi Bedeli : *1.500.000 TL.*

Adı Soyadı : .....

Adresi : .....

Posta Kodu : ..... **İlçe** : ..... **Şehir** : .....

Tel : ..... **Fax** : .....

Firma Adı : .....

Vergi Dairesi : ..... **Vergi Numarası** : .....

1. Lütfen Kredi Kartı hesabımdan alınız. .... VISA ..... MASTER ..... EUROCARD

Kart No / ..... / ..... / ..... / ..... / **Son K. Tarihi** / ..... / ..... / **İmza** :

2. Bir yıllık abone bedeli olan 18.000.000TL'nı Sevgi Yayınları Tiç.Ltd. Şti. adına Yapı ve Kredi Bankası Şaşkınbakkal/ İstanbul Şubesi 100-1516-4 numaralı hesaba veya 385999 nolu Posta çeki hesabına yatırdığınızı belgeleyen dekontla birlikte bu kartı adresimize yollayınız veya faksalayınız.

SEVGİ DÜNYASI P.K. 471, Beyoğlu - 80090 İstanbul

Tel: (0212) 252 85 85 - (0212)268 00 99 **Fax:** (0212) 227 01 97 - (0212) 270 22 52

Abone Sorumlusu : Kazım Erdemoğlu

SAKIN AÇMAYIN
RAHMETLİ AÇMIŞTI

“Tatlı ölüm” denen şey gerçekleşir. Adamın biri
cinsel ilişki esnasında dünyaya veda eder. Gelişle gidiş
birbirine karşı:

CİNSEL TEMAS ANINDA ÖLDÜ
GELİYOR MUYDU GİDİYOR MUYDU
ANLAYAMADI

İnsan para kazanmak için sağlığını, sağlığını
kazanmak içinse parasını harcar. Sonunda harcanan
kendi yaşamı olur:

PARA KAZANMAK İÇİN SAĞLIĞINI
YİTİRDİ
SAĞLIĞINI KAZANMAK İÇİN PARASINI
TÜKETTİ
HER İKİSİNİ DE KAYBEDİNCE YAŞAMINI
YİTİRDİ

Bazıları yaşamakta öylesine zorlanır ki,
reenkarnasyon gereği, dünyaya tekrar dönme hakkını
elinin tersiyle iter ve şöyle der:

BİR DAHA MI?

ASLA!

Kimi insanların dünyadaki varlığına sadece
gölgeleri tanıklık eder. Ölünce o da kaybolur gider:

YAŞAMI BOYUNCA

GÖLGESİ DOLAŞTI DÜNYADA

ARTIK GÖLGE ETMİYOR

Bazı ölümler, öldükten sonra da mezartaşında
konuşmayı sürdürür. Ve ziyaretine gelenleri ölümle
ürkütür:

GÜN GELİR SİZİN DE

DEFTERİNİZ DÜRÜLÜR

NAZİK BEDENİNİZ

TOPRAK ALTINA SÜRÜLÜR

HEDİYE ABONE FORMU

Yayın Süresi : Aylık

Yıllık Dergi Bedeli : 18.000.000

Dergi Bedeli : 1.500.000 TL.

Hediye Eden :

Adı Soyadı :

Adresi :

Posta Kodu : ..... İlçe:..... Şehir : .....

Tel : ..... Fax : .....

Firma Adı :

Vergi Dairesi :

Vergi Numarası :

Sevgi Dünyası Dergisi'nin bir yıllık aboneliği aşağıda belirtilen kişi/kişilere hediye olarak
sunmak istiyorum. Gerekenin yapılmasını rica ederim.

Adı Soyadı :

Adı Soyadı :

Adresi :

Adresi :

Posta Kodu :

İlçe: .....

Posta Kodu :

İlçe: .....

Şehir :

Şehir :

1. Lütfen Kredi Kartı hesabımdan almız. .... VISA ..... MASTER ..... EUROCARD

Kart No / ..... / ..... / ..... / ..... / Son K. Tarihi / ..... / ..... / İmza :

2. Bir yıllık abone bedeli olan 18.000.000TL'nı Sevgi Yayınları Tiç.Ltd. Şti. adına Yapı ve Kredi
Bankası Şaşkınbakkal/ İstanbul Şubesi 100-1516-4 numaralı hesaba veya 385999 nolu Posta çeki
hesabına yatırdığınızı belgeleyen dekontla birlikte bu kartı adresimize yollayınız veya fakslayınız.

SEVGİ DÜNYASI P.K. 471, Beyoğlu - 80090 İstanbul

Tel: (0212) 252 85 85 - (0212)268 00 99 Fax: (0212) 227 01 97 - (0212) 270 22 52

Abone Sorumlusu : Kazım Erdemoğlu